ВІДРОДЖЕННЯ

Виходить двічі на тиждень

№ 91 (101)

Ромен. П'ятниця, 4 грудня, 1942 року.

Орган Роменської Міської Управи

Ціна 50 коп.

2.000 літаків збила одна славетня ловецька ескадрил'я

П. С. Берлін.

Група однієї ловецької ескадрил'ї під командуванням майора фон Бонина збила на східньому фронті 2.000 літаків.

Вперше ця група була послана на фронт у вересні 1941 р. В цій групі літають і б'ються 13 чоловік нагороджених Лицарським Хрестом, серед них 6 чол. нагороджені дубовим листям до Лицарського Хреста й ще 2—дубовим листям з мечами.

Майор Граф найвидатніший в світі пілот ловецького літака бореться в рядах цих побідоносних німецьких пілотів ловецьких літаків.

Досягнення одного німецького корпуса зенітної артилерії

Один корпус зенітної артилерії з початку походу на схід до 8 листопада 1942 р. збив 1200 ворожих літаків. Це відповідає втраті 15 ескадрилій та 3.000 чоловік льотного персоналу.

(DZU. № 265)

Німецька продукція озброєння частково подвоїлась

П. С. БЕРЛІН.

На одному робітничому зібранні Німецького Робітничого Фронту промовляв генерал-фельдмаршал Мільх про досягнення німецьких робітників озброєння і підкреслив, що для німецьких робітників характерна заліза дисципліна як і для німецьких вояків.

Успіхи німецьких робітників настільки видатні, що по окремих секторах вже й дотепер колосальне озброєння — збільшилось вдвічі. Генерал-фельдмаршал Мільх закінчив словами: „Ми досягли рівноваги в галузі харчування й озброєння, так що Німеччина є непереможна".

Жиди в Венгрії мусять працювати

П. С. БУДАПЕШТ.

За останній час у Венгрії повинні зареєструватися всі жиди віком від 18 до 48 років у військових установах, щоб прискорити притягнення їх до громад-

Совєти терплять великі поразки. Знищено 309 совєтських літаків

З Головної Квартири Фюрера, 3 грудня 1942 року.

Верховне Командування Німецьких Збройних Сил повідомляє:

На Кавказі повінь та неможливий стан шляхів сильно обмежували хід операцій. Не зважаючи на це, в деяких місцях відбулись місцеві бої з ворогом, що вперто наступав, при цьому совєти понесли великі втрати.

На північ від Терека контрнаступом відкинуто значні ворожі сили, розбито один кавалерійський полк та взято багато полонених та здобичі. Бойові літаки переслідували ворога, що втікав, та знищили багато важкої зброї та авто машин.

В Калмицьких степах німецькі моторизовані частини, зробивши несподіваний далекосяжний оточувальний маневр, перерізали тилові зв'язки совєтів і знищили багато колон.

Вчора також поновлені атаки сильних з'єднань піхоти та панцерників ворога в районі Волга-Дон розбились об завзятий опір німецьких та румунських військ. При підтримці сильних німецьких та румунських повітряних сил ворогові завдано великих кривавих втрат і лише між Волгою та Доном збито 60 бойових бронемашин.

На відтинку Калінін—Ільменське озеро армійські частини та з'єднання авіації частково контрнаступом відбили в безупинних тяжких оборонних боях всі ворожі атаки з кривавими втратами для ворога та знищили 106 бойових бронемашин.

На фронті Льодовитого океану атаками авіації розпорошено скупчення совєтських військ. Заподіяно тяжких знищень в місті та порту Мурманськ та Кола.

За час з 11 по 30 листопада знищено 309 совєтських літаків. З того числа 220 літаків збито в повітряних боях, 71 збито зенітною артилерією авіації та 15—артилерійськими частинами, а решту знищено на землі. За цей же час на східньому фронті втрачено 73 власних літаки.

В західній Кірінаїці авіація знову завдала ворогові великих втрат розвідчим бронемашинам та автоколонам. Портові споруди Тобрука минулої ночі були метою сильних бомбових атак.

Під час місцевих боїв в Тунісі взято 200 полонених, знищено 34 бойових бронемашини та 6 розвідчих панцерних машин.

У французькій північній Африці авіація безупинно атакувала ворожі гавані постачання та заподіяла великих спустошень.

Один німецький підводний човен в західній частині Середземного моря затопив двома торпедами британський крейсер класу Лондон.

Даремно очікуваний

В совєтській гавані Архангельськ:

— Ми чекаємо на велику валку кораблів. Можливо ти її бачив?

— Валку кораблів? Та це ж я і є сам!

Болгарські військові відвідали Туреччину

Начальники болгарських прикордонних військ на болгарсько-турецькому кордоні декілька день тому за запрошенням турецької військової влади відвідали Андріанополь, де їх сердешно привітали.

Болгарська преса відмічає цю зустріч, як ще один доказ поліпшення болгарсько-турецьких відношень. Разом з тим газети вказують на те, що всі турецькі часописи підкреслили з промови болгарського прем'єр-міністра Філова, речення, що Болгарія залишається вірною Державам Осі і буде незмінно провадити свою дотеперішню зовнішню політику.

(DZU. № 263).

Східно-азіатська господарча конференція

В Токіо розпочалась 4-та східно-азіатська господарча конференція в присутності понад 500 делегатів з Японії, Китаю, Манджоу-го та Внутрішньої Монголії.

(DZU. № 264).

Таємнича смерть одного дипломата

Атташе британського посла в Багдаді Андріан Бішоп, за повідомленнями з Тегерана, загинув під час нещасного випадку в готелі.

(DZU. № 263).

Американський генерал пропав безвісти

За повідомленнями з Вашингтона, головнокомандуючий американської армії—повітряних сил в Європі, бригадний генерал Дункан, який 17 листопада стартував з Англії до Північної Африки—пропав безвісти.

Літак Дункана, як стало відомо з англійських джерел, „спустився" біля північного узбережжя Франції. З того часу про нього більше нічого не чути.

(DZU. № 265)

Боротьба з сипним тифом

Мільйони німецьких вояків за ці роки на власні очі побачили, що таке „совєтський рай". Тепер вони знають, що там у брудних мазанках нидіють мільйони людей. Тому й не дивно, що ці житла, в яких стільки бруду, де нема найпотрібніших передумов здорового життя, —це страшні розплідники всякого бруду, а передусім вошей—носіїв бацилів сипного тифу та інших пошестей. Воші, висмоктуючи кров, вносять заразу до людського тіла.

При безконечних труднощах війни воякам доводиться ще вести тиху, але вперту боротьбу з вошами. Окремих вояків, медичних сестер, лікарів забезпечують перед сипним тифом щепленням. Одначе німецька наука прикладає всіх зусиль, щоб раз назавжди побороти побудника цієї хвороби й цілком усунути небезпеку пошести. Вже за світової війни, особливо в 1914—1918 рр., провадили досліди та шукали способів боротьби з цією пошестю. На початку сучасної війни дослідники мікробів не гаяли часу, а пильно шукали способів нищення побудників сипного тифу.

Тож на початку цього року німецькому проф. Морелеві пощастило витворити порошок проти вошей.

„Якщо мені вдасться знищати вошей, я тим самим досягну дві цілі: по-перше, буде вигублена нечисть, що так докучає людям, а по-друге—знищено й побудники пошести, що гніздяться в вошах".

Дослідами встановлено, що воші покидають чоловіка, коли він спить вкутавшись дергою (попопою), якою накривають коней. Отже—як виходило з цього, кінський піт мусить мати в собі речовину, неприємну для паразитів. Беручи за основу ці речовини та сполучивши їх з сірковими препаратами, проф. Морелеві, після певних спроб, пощастило протягом десятьох днів виробити порошок, що за 4—5 днів вигублював воші.

Цей препарат має добрі наслідки: зовсім нешкідливий для людини, він заразом нищить гниди—яєчка вошей.

Тимчасом при допомозі цього нового засобу розпочато відвошивлювання східніх областей у найширших розмірах і досягнено дуже добрих наслідків. Тим самим проф. Морель знайшов засіб звільнити населення Сходу від паразитів, що мучать людей та ширять пошесті.

(DAD. № 68).

Жиди руйнують державу

(ПФС). В жодній країні Європи вплив жидівства не був такий тривалий, як в Росії. Протягом тисячоліть провадили жиди підривну роботу проти царської держави і тим утворили грунт для большевизму. Вже задовго до утворення московської держави ми знаходимо жидів в південній Росії серед хозарів, яким вони нав'язали свою релігію. Невдовзі потому, приблизно в дев'ятому віці, хозарська держава розпалась. В десятому столітті жиди почали релігійну пропаганду в Києві, де на той час для них було відведено спеціяльну вулицю. Жиди намагались навернути на жидівську віру великого князя Володимира, який увійшов до історії з ім'ям Володимира Святого. Але вони старались даремно—великий князь залишився християнином. Є факти, які дуже добре підтверджують, що вже в старому Києві спалахнуло народне повстання проти жидів. Протягом XI і XII століть там не раз бували великі заворушення, викликані жидівськими зловживаннями. Закінчувались вони тим, що нарід спалював жидівські квартали.

Деякі київські князі давали жидам привілеї, бо потребували грошей. І все ж таки великий князь Володимир Мономах виселив жидів за межі своєї держави. Після його смерти жиди знову з'явились у Києві. Великий князь Андрій Боголюбський дозволив жидам повернутись до Києва. Це коштувало йому життя, бо жиди зорганізували змову проти великого князівства, що скінчилась убивством голови держави.

В XIII столітті цілу область зайняв завойовник Чінгіс Хан. Київ зрівняли з землею. В державі Золотої Орди, яка простягалась до Польщі, жидів призначили на збирачів данини і на ханських уповноважених. Ці обов'язки вони виконували з захватом. Жиди з'явилися навіть у Новгородській республіці, що мала певний скандінавський відбиток, і заснували там секту, чим викликали зненависть до себе з боку новгородців. Незабаром жидів вислали з Новгороду. Цар Іван Грозний заборонив їм перебування в межах московської держави.

Після загибелі династії Рюрика в Москві почались нескінченні хвилювання. Жиди знову з'явилися там, як лихварі і торгівці. Коли перший Романов Михаїл сів на звільнений трон московської держави, вплив жидів дуже посилився. Спадкоємець його, цар Олексій, що мав прізвисько „Тишайшого", був змушений вигнати жидів з Москви.

Цар Петро Великий, який намагався запроваджувати реформи в усіх галузях, посів ворожу позицію щодо жидів. Переконливо пояснював він в одній постанові: „Я віддаю перевагу вірі мохаммедан і поган перед вірою жидів, які всі облудники і негідники. Жиди у мене не посміють володіти ні житлом, ні будь-яким підприємством, хоч як намагались би вони того і під купали моїх урядовців".

Але жидам завжди щастило пролазити до царської держави. Спадкоємиця Петра, Катерина I, постановою від 26 квітня 1727 р. заборонила жидам в'їзд до Росії. Цариця Лисавета вимагала в наказі: „Вигнання жидів обох статей за межі держави". Сенат, заперечуючи цариці, указав на те, що жиди дуже корисні для торгівлі, після чого цариця на рапорті сенату власноручно написала: „Я не хочу мати користи від цих ворогів Христа".

В XIX віці, віці лібералізму і прогресу, жиди закорінювались у Росії в наслідок чимраз поширюваних вільних ідей. Протягом століття тут таємно проводили підривну роботу, якою керували і яку розпалювали жидівські агенти. Замах на життя царя Олександра II—на вдячність за звільнення селян від кріпацтва і за численні реформи—був зорганізований жидами, і таємні керівники його сиділи—це характерно—в Лондоні. Виконавцями замаху були спокушені жидами росіяни, які померли на шибениці, а жиди Гельденберг, Цуккерманн, Ліберманн, що давали кошти на вбивство царя, залишились цілими. Революційні організації, що провадили підривну роботу в Росії, підлягали жидам Натанзону, Лайзеру, Фридензону Айзігу і Зунделевичу.

На початку XX століття вся російська ліберальна преса була в руках у жидів. В 1905 році основа могутньої царської держави була вже розхитана. Після кривавої неділі 9-го січня 1905 року, коли знов-таки робітників на демонстрацію підстрекчили жиди, по всій країні спалахнули заколоти, розпалювані жидівськими агітаторами. Восени в Петербурзі засідав „Совет Советов", на чолі якого стояв жид Носар.

Коли перша світова війна закінчилась поразкою Росії, жидам стало легко виграти гру. Їм треба було тільки посісти перші місця в большевицькій державі і тим остаточно взяти владу до своїх рук.

Конференція медичних працівників

26 листопада відбулось засідання наукової конференції медпрацівників Роменської округи. Засідання відкрили своєю присутністю голова Міської Управи п. Андрієвський та лікар німецького госпіталю п. Зіберт.

Доповідь на тему „Дремлющая инфекция" зробив лікар Берестовський. Під дремлющою інфекцією розуміють ту інфекцію, яка, перебуваючи в організмі деякий час, ослаблена в своїй вірулентності і не дає ніяких патологічних проявів, безсимптомна, але під впливом сприятливих умов (травма, ослаблення організму і інше) дає раптовий спалах хвороби.

Анатомічним субстратом дремлющої інфекції має стерті рубці, лігатурний матеріал, зрощення, регіонарні залози від хворого на вірулентність дремлющої інфекції не впливає.

Перед початком доповіді професора Ефіндієва була вшанована пам'ять старішого венеролога Роменської округи л-ря Біліна Н. А., завдяки довготривалій роботі якого венеричні захворювання були зведені до мінімуму.

Не дивлячись на всі зусилля роменських медпрацівників і німецьких лікарів припинити тяжку хворобу було неможливо, і лікар Білін помер 23-XI 41 р.

В своїй доповіді „Сифіліс внутрішніх органів" (яка стояла 2 м питанням черги дня) проф. Ефіндієв освітив перед слухачами питання медицини, що перебуває ще й досі в стані наукового дослідження, а тому цікаве як з теоретичного так і з практичного погляду.

Третім питанням була доповідь завідувача хемічної лабораторії п. Семінька. Гіркуті були приємно вражені тим успіхом в роботі, який здобула хемічна лабораторія за короткий час свого існування і висловили думку, що нестача медикаментів, яка відчувається зараз, в найближчому часі буде усунена поєднаною роботою хемічної та фармацевтичної лабораторій.

Далі конференція заслухала виступ лікаря німецького госпіталю, який відзначив, що до цього часу санітарно-епідемічна справа в Ромні стоїть на задовільному рівні, але треба вести й надалі боротьбу з епідемічними захворюваннями шляхом влаштування пропускників, дезкамер, хат-ночлігок для проходящих, слідкувати за очищенням дворів та вбиральень, своєчасно сповіщати санстанцію про інфекційні захворювання, а санстанції виробити певні інструкції щодо боротьби з епідеміями. В кінці лікар Зіберт прохав про труднощі в роботі сповіщати німецьку санітарну службу.

Заключне слово належало п. Андрієвському. Висловивши щиру подяку та побажання успіхів в майбутній роботі хемічної лабораторії, п. Андрієвський зауважив, що виконання всіх наказів Роменської Міської Управи в ділянці медицини цілком покладається на медперсонал, який, виконуючи їх, цим самим допомагатиме Німецькій Армії в її великій боротьбі.

Л-р НАРІЖНА.

Заощадження робітників зі Сходу в Райху

Поряд з підвищенням платні, прирівненням прогодовольчих норм до загальних в Німецькому Райху та іншими полегшеннями, урегульовано також заощадження робітників з колишніх совєтських областей.

Відпускні робітники зі Сходу можуть одержувати заощаджувальні картки та заощаджувальні марки. Коли вони повернуться на свою батьківщину, їм будуть виплачені вклади валютою їхньої країни, включаючи проценти, що наросли.

Якщо робітник зі Сходу заощадив 90 рейхсмарок, то він може ще до свого повернення надсилати кожні 6 місяців ощадну книжку до банку в своїй області на батьківщині, який потім може виплачувати його рідним до половини заощадженої суми. Ця організація заощадження робітників зі Сходу служить не тільки персональним інтересам заощадження окремого східнього робітника, а також може стати корисною для господарчого розвитку областей на його батьківщині.

В цілому вона показує, що це сприяно, щоб полегшити господарче становище, як східнього робітника в Німеччині, так і його рідних на батьківщині та створити передумови для здорового розвитку господарчого життя в цьому відношенні.

Так піклується Райх ще за часів війни, щоб заклести основу для господарчого оздоровлення та добробуту. (П. С.)

Нарід про большевицьку владу

1. Черги

(ПФС). Це було підчас війни з Фінляндією. На великому мітингу промовець патетично вигукує: —Чому ж совєти почали війну з Фінляндією?...

Хтось із присутніх відповідає:—Бо в Ленінграді такі величезні черги, що для них довелось одсунути кордон.

2. Совєтське пекло

На антирелігійних зборах в одному селі політрук пояснював, що ні раю, ні пекла не існує, наприкінці вигукнув:—Та хіба ви й досі віріте в те пекло?

— Як же нам,—відповіли колгоспники,—в пеклі живучи, та не вірити в нього?

Забороняється

ходити по полотну залізниці та по колії. Особи, що не виконуватимуть цього розпорядження, будуть розстріляні.

Місцева Комендатура.

Оголошення

Роменський Господарчий Банк доводить до відома всіх керівників загальних дворів Роменщини, що відповідно до розпорядження Керівника Роменського с.-г. бюро Оберлейтенанта п. Потруца видача готівки з Господарчого Банку та перекази з рахунків загальних дворів буде провадитись виключно за візою німецького керівника агропункту.

Директор Господарчого Банку РЖЕВСЬКИЙ.

ЗНИКЛА КОБИЛА

рижої масти, крива на задню ногу, восьми років.

Сповіщати: село Корінецьке, громадський двір № 59, Дмитрівський р-н.

Зникло лоша

кобилка рижої масти, на лобі зірка, віком один рік.

Сповіщати: село Корінецьке, громадський двір № 59, Дмитрівський р-н.

Зникла коза та коженя.

Коза сірої масти, з білими плямами на животі та спині, рогата.

Коженя — біле.

Сповіщати: м. Ромен, вул. Українська, № 11, Тимошенко О. Г.

ЗНИК КІНЬ

сірої масти, без приміт, віком 13 років.

Сповіщати: с. Королівщина, Талалаївський район, громадське господарство № 5.

Увага!

В наказі № 128, що був видрукований в нашій газеті 1-го грудня ц. р., в § 2, з технічних причин неясно відтиснулись в деяких прикірниках газети цифри 2,5%. Отже, треба читати не 25%, а 2,5%.

Тираж 10.000 прим. | (U 5) | Друкарня газети „Відродження", м. Ромен, № 1513. | Відповідальний редактор Л. ЛЯШЕНКО.

ВІДРОДЖЕННЯ

Виходить двічі на тиждень

№ 92 (102) Ромен. Вівторок, 8 грудня, 1942 року. Орган Роменської Міської Управи

Ціна 50 коп.

Знову розбились атаки совєтів з тяжкими для них втратами

З Головної Квартири Фюрера, 5 грудня 1942 р.

Верховне Командування Німецьких Збройних Сил повідомляє:

На відтинку Туапсе німецькі війська несподівано заатакували ворога. Не зважаючи на особливо несприятливу погоду, вони здобули нові терени та легку й важку піхотну зброю.

На східньому Кавказі знову розбились атаки совєтів, з тяжкими для них втратами, об завзятий супротив німецьких та італійських військ. Совєтам завдано тяжких втрат на північ від Терека. Операції швидких з'єднань на північ від Терека було продовжено і здобуто понад 1.000 полонених.

Як уже повідомлялось, в Калмицьких степах наступ іде далі глибоко в ворожі запілля і при цьому зруйновано один опорний пункт ворога з великими майстернями для бронемашин.

Між Волгою та Доном також 4 грудня совєти даремно наступали при підтримці панцерних з'єднань. Знищено 75 панцерників, 13 зроблено нездатними до руху, і ворогові завдано великих втрат в людях і зброї. Під час сильної атаки власних панцерних частин розбито ворожі панцерні та кавалерійські сили, при чому взято 2.000 полонених та здобуто 14 гармат. Операції італійських та мадьярських розвідчих частин дали важливі розвідчі результати.

В районі між Калінином та Ільменським озером вчора також відбито сильні ворожі атаки ведені частково при підтримці дуже сильного артилерійського вогню, бронемашин та штурмових літаків. Знищено 104 бойових бронемашин, подекуди в боях на близькому відстані, та збито артилерійськими частинами 6 літаків. Під час оборонних боїв протягом останніх 10 днів тільки 78 піхотна дивізія знищила 169 бойових бронемашин. Авіація розбила ворожі війська на вихідних позиціях та знищила автоколони. З'єднання ловецьких літаків збили без власних втрат 58 ворожих літаків, а зенітна артилерія збила 3 літаки.

На північному фронті під час операцій власних ударних частин знищено понад 80 ворожих бойових пунктів та бункерів, а їхні залоги знищено або взято в полон.

В Тунісі йдуть завзяті бої. Під час кількаденних боїв здобуто штурмом важливий вузловий пункт залізниць та шляхів. При цьому сильна британсько-американська група, що далеко висунулась і мала прикривати ворожий наступ на Туніс, майже повністю знищена. Ворог зазнав великих втрат в людях і матеріалах. Сильні з'єднання бойових та стрімко спадних літаків успішно приймали участь в наземних боях, крім того знову було атаковано артилерійські позиції та скупчення військ та панцерників, при цьому знищено понад 100 автомашин.

З Головної Квартири Фюрера, 7 грудня 1942 р.

Верховне Командування Німецьких Збройних Сил повідомляє:

На північ від Туапсе німецькі гірські стрільці, не зважаючи на тяжкі теренові умови та погану погоду, штурмували сильно укріплену гірську позицію і здобули понад 65 бойових пунктів. На північ від Терека, між Волгою та Доном та у великій луці Дона ворог безуспішно атакував свіжими силами німецько-румунські позиції.

На середньому та північному відтинку ворог також, як і досі, атакував безуспішно. В декількох місцях контрударом відбито ворога, що місцями вклинився. На інших відтинках артилерійським вогнем розбито ворога ще на вихідних позиціях, знищено 37 панцерників та бронемашин.

Чи змінились обставини?

Коли Англія та Америка при всьому бажанні не могли більше вислухувати большевицькі крики про допомогу, вони відважились розмахнутись вирішальним ударом проти Держав Осі. Так дійшло до англо-американської спроби проникнути біля Дакару на французьке атлантійське побережжя. Але ця операція закінчилась вже після 9 годин великим фіаско для англо-американців.

Тепер стало цілком очевидним для всього світу, що фортеця Європа неприступна для нападу.

Але уже перед тим,—зразу ж після вирішальної американської поразки біля Пірль Гарбурга, обидва змовники—Рузвельт та Черчіль договорились зробити спробу напасти на Європу з півдня. Це одна з улюблених ідей Черчіля. Але до цього часу їм не удалось ні на одному місці здійснити її.

В серпні цього року було вирішено зробити напад на французьку північну Африку.

Дипломатичні відношення з Францією схоронювались свідомо, щоб можна було краще впливати на населення неокупованої Франції. Всі ці дипломатичні фокуси не могли обдурити, ніби англо-американці були не взмозі попробувати безпосередній військовий наступ на Німеччину. Було ясно, що вони повинні були шукати іншого поля бою, щоб знайти новий пункт для розгону проти Держав Осі. Всі ці справи з самого початку були відомі Німецькому Командуванню, а тому десант англо-американців у французькій північній Африці і атаки 8-ої британської армії в Єгипті не було несподіванкою для німців та союзників.

Великою англо-американською стратегічною метою було: знищити в клешах німецько-італійські бойові сили та заволодіти всім північно-африканським середземноморським побережжям, щоб потім відтіля пробувати напасти на Європу. Але вже протягом перших 14 днів виявилось, що цей план був цілком помилковим.

Німецько-італійським бойовим силам вдалось ухилитись своєчасно від кількісно переважаючих бойових сил ворога; і, між іншим, напад на колишніх союзників пройшов не так гладко, як це думалось. В протилежність зрадникам—Дарлану та Жиро населення чинить опір і тепер доходить постійно до сутичок.

Англо-американці очевидячки не врахували також швидких контрзаходів військ Держав Осі. Через те, що Франція була не взмозі сама успішно оборонити своє середземноморське побережжя, німецькі та італійські бойові сили в повній згоді з французькою владою зайняли всі важливі французькі пункти та острів Корсіку. Отже англо-американці досягли того, що Європа тепер захищена на всіх фронтах. Крім цього німецькі та італійські війська в згоді з французьким урядом та туземним населенням висадились в Тунісі.

Якраз з заняттям Туніса бойові сили Держав Осі мають в своїх руках західну ключову позицію в східній частині Середземного моря. В їхніх руках знаходиться порт Бізерта, що визначається як кращий для всьому північноафриканському побережжі.

Завдяки німецько-італійським діям загальна ситуація на Середземному морі розвивається на користь Держав Осі.

Для світу це стало очевидним уже через 8 днів після заняття північної Африки. Держави Осі мають зараз змогу створити на обох берегах Середземного моря подвійну оборону, яка розділяє Середземне море на дві половини. Таким чином німці й американців та англічан в північній Африці тепер уже цілком розпались.

З самого початку цієї операції Сталін, вірно усвідомлюючи, не визнавав її як заміну міцно забезпеченого другого фронту.

В протилежність англо-американським тріумфальним крикам, большевики тримаються дуже стримано, а московський брехливий орган з початку північноафриканських подій ледве їх помічав. Навпаки це і раніш Москва тримається своєї старої точки зору і далі вимагає від англо-американців дійсної підтримки.

В своїй промові від 7 листопада, спрямованій проти Англії та Америки, Сталін ясно висловлює докір і характеризує англо-американську операцію, як „задвірки другого фронту".

Після надзвичайно великих совєтських втрат протягом останньої німецької офензиви влітку, плутократи записали вже своїх червоних помічників в „втрачений рахунок", і відповідно цього зменшили свою ефективну підтримку.

Щоб показати перед своїми капіталістичними друзями ударну міць червоної армії, совєти стягли на південному відтинку фронту всі наявні резерви і вводять їх в бій, не зважаючи на величезні втрати в людях і матеріалах, щоб досягнути хоча незначного вторгнення в німецькі позиції.

Всі ці бойові зусилля показують нам безпорадність супротивника Німеччини.

Останні події посилили ще позиції Німеччини та її союзників. Совєти завдяки німецькому прориву до Сталінграда вирішально розбиті і зависаються в смертельних корчах, які можуть лише на деякий час відсунути кінець, що наближається.

Новий німецький вогнеметний панцерник

П. С. БЕРЛІН. В Сталінграді, з 24 районів якого 22 районів знаходяться в німецьких руках, німецькі гренадіри знищили зосередженим вогнем важкої піхотної зброї багато ворожих мортир та важких гранатометів. В битві за одну сильно укріплену групу будинків було вжито новий вогнеметний панцерник і досягнуто нищівної дії. Ця нова зброя має башту з трубами, які розходяться промінням. Башта може повертатись на всі боки і кидати вогонь на висоті п'яти і багатоповерхові будинки. Власне важке озброєння захищає вогнемет від ворожого нападу. Завдяки димовому пострілові з середини панцерника він за секунду стає невидимим для ворога. Після короткої атаки на один великий комплекс будинків, що вперто боронився протягом днів, стоїть цей комплекс будинків охоплений полум'ям зі всією ворожою зброєю та цілою командою. Під захистом огнеметних панцерників німецькі гренадіри проникли в комплекс будинків і зломили більшовицький опір.

1300 кораблів втрачено за 9 місяців

П. С. Берлін. Англія та Америка лише за останні ¾ року втратили 1.300 кораблів на 8.000 000 брт. Таким чином лише за останні 9 місяців втрачено ½ потопленого загального тоннажу від початку війни.

Ці числа виявляють знову, що й далі триває підвищення активності німецьких підводних човнів.

Відзначення кращих господарств та землевпорядження хліборобських товариств

Сільське господарство Роменщини невпинно відроджується, не зважаючи на те, що 1942 року була запізнена весна, посушлива осінь; не зважаючи на відсутність достатньої кількості тягла, реманенту тощо.

Ще весною цього року 10% кращих хліборобських господарств було відзначено Германським Командуванням: розмір їхніх садиб був значно збільшений. 20 господарств одержало 23 га садибної землі, як нагороду за боротьбу з партизанами і крім цього 4974 господарствам здано 933 га орної землі в оренду. До кінця року відзначення в частині збільшення садиб до 1,0 га буде доведено до 20% господарств. Отже, кожний землекористувач, який брав активну участь у відбудові сільського господарства і не шкодував своїх сил для цього, має всі підстави домагатися збільшення своєї садиби.

В питання аграрної перебудови села зараз внесена достатня ясність: лише заслуженим у боротьбі з партизанами особам дозволяється мати садибу більше одного гектара. Наділення садибною та городньою землею, навіть в тимчасове користування на інших підставах з'являється незаконним і підлягає скасуванню. Землевпорядному персоналу агропунктів потрібно завчасно довести садиби до узаконеного розміру і змінити місцеположення садибних доріжок, коли вони розташовані в польових масивах громадських дворів або хліборобських т-в та біля великих шляхів.

Поруч з цим зацікавленим господарям необхідно пам'ятати, що збільшення їхніх садиб—це нагорода за працю, що вона зобов'язує надалі працювати ще краще. Отже, хто забув про це і став нехтувати інтереси загальних дворів та хліборобських товариств, той може позбавитись збільшеної площі. Заборона провадити посіви зернових культур і зокрема озимини на присадибних землях відміняється. Надалі кожний господар буде використовувати свою присадибну площу так, як вважає найбільш доцільним і потрібним.

Ліквідація ненависних селянству колективних господарств на Роменщині йде повним ходом. Вже 32 громадських господарства перетворено в хліборобські товариства. Всього утворено 29 нових хліборобських спілок. Незабаром відповідними комісіями буде перетворено в хліборобські товариства ще 10% громадських дворів, тобто—понад 30 громадських господарств припинять своє існування.

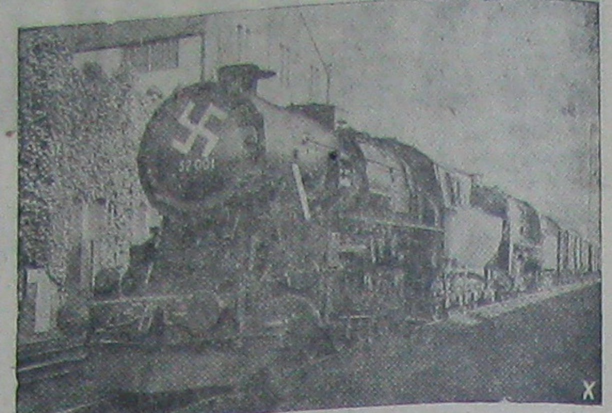
Всі утворені хліборобські спілки землевпорядковуються. Найуспішніше землевпорядження проходить по Талалаївському району. Одначе є повна можливість і по всіх районах закінчити землевпорядження до встановленого комісіями терміну—до 1 травня 1943 року.

На Роменщині існує понад 300 сільськогосподарських об'єднань, громадських дворів та хліборобських товариств. Зрозуміло, що 22 землевпорядники, які безпосередньо працюють в полі, при відсутності інструментів і землевпорядних планів за короткий термін землевпорядкувати територію повіту не мають змоги. Тому свою роботу вони доводять до нарізки земель групам господарств-десятидворкам. Але на цьому робота не повинна закінчитись. Визначення смуг для окремих дворів в межах запроектованих і вказаних землевпорядником групових відводів повинно бути проведено уповноваженими хліборобських товариств зразу ж після перенесення землевпорядного проекта в натуру і закріпленням кожної ділянки в полях сівозміну відповідними знаками—кілочками. Де цього не зроблено, потрібно при першій можливості ліквідувати таку недоробку. Кожний господар повинен знати свою землю і віддати їй все для піднесення добробуту країни, і свого власного добробуту.

Розподілом землі перетворення громадських господарств в хліборобські спілки не закінчується. В час вільний від гарячих польових робіт є повна змога передати членам товариств тягло і засоби виробництва з тим, щоб привести його в належний стан до чергової напруженої весни 1943 року. Зараз агропункти провадять підготовчі роботи у цій ділянці. Самий розподіл буде провадитись в урочистій обстановці в присутності представників Германського Командування.

Головний землевпорядник Обл. с.-г. бюро
Попченко.

„Військовий локомотив"

Виготовлено перший німецький „військовий локомотив". При однаковій потужності заощаджено 6.000 робочих годин, 26 тонн сталі та 2 тонни міді.

Оголошення

Роменська Міська Управа доводить до відома населення м. Ромна віком від 16 років і старіше, що перереєстрація населення при розрахункових конторах на одержання посвідчень (пашпортів) на 1943 рік закінчується 12 грудня.

Хто не з'явився вчасно з поважних причин, той проходить перереєстрацію при пашпортному відділі з 14 до 20 грудня.—

На тих, що не з'явиться вчасно без поважних причин, накладається штраф до 1000 крб.

Голова Міської Управи
АНДРІЄВСЬКИЙ.

Оголошення

Роменська Міська Управа доводить до відома населення міста Ромна, віком від 16 років і старіше, що видача нових посвідчень (пашпортів) на 1943 рік провадиться при розрахункових конторах в такі терміни, в абетковому порядку за початковими літерами прізвища:

А—Б	14—16 грудня.
В—Г	17—18 „
Д. Е. Ж. З. І.	19 „
К.	21—23 „
Л. М. Н.	24 „
О. П. Р.	25 „
С.	26 „
Т. У. Ф. Х Ц.	28 „
Ч Щ. Ш. Ю. Я.	29 „

При одержанні пред'являється одна фотокартка.

При видачі посвідчення утримується за перереєстрацію та посвідчення мито 4 карб.

До 1-го січня 1943 року все населення міста Ромна мусить мати на руках нові посвідчення (пашпорти).

Органам охорони при перевірці документів вважати за основний документ лише тимчасове посвідчення на 1943 рік—без цього документа всі останні документи не дійсні.

Керівники установ та підприємств зобов'язані 2 січня перевірити наявність нових посвідчень у робітників та службовців—склавши списки з зазначенням № посвідчення.

Інспектурі пашпортного відділу перевірити виконання цього розпорядження.

Голова Міської Управи
АНДРІЄВСЬКИЙ.

ОГОЛОШЕННЯ

Історичний Архів при Роменській Міській Управі (м. Ромен, Микольська вул. № 6) доводить до відома населення бувшої Роменської округи, що в його архівних фондах зберігаються метричні книги бувших церков Роменського, Гадяцького та Лохвицького повітів з 1750 по 1917 рік включно, а також книги записів народжень, шлюбів та смертей повітових, міських, волосних та сільських загсів бувшої Роменської округи з 1917 по 1927 рік включно, а по м. Ромен до 1928 року включно і по бувшій Коржівській сільраді до 9-IX 1941 року включно. Крім цього частково маються свідоцтва про народження учнів бувших середніх шкіл м. Ромна (№ 2, № 6).

Архівні довідки про народження, шлюб та смерть видаються за вимогою громадян, подавших письмову заяву (оплачену державним митом в сумі 10 крб), в якій повністю зазначено прізвище, ім'я та по-батькові громадянина, якому потрібна довідка, та його батьків, а також рік і місяць та місце запису акту громадського стану.

Керівник Історичного Архіву.

Загублені та вкрадені документи вважати недійсними

Особову посвідку № 511 Сидоренко Марії Іванівни.

Особову посвідку Кузьменко Наталки Марківни.

Пропуск Біржі праці про непрацездатність Гапановича Георгія Андрійовича.

Чисто, світло і тепло

у заїжджому" дворі в місті Ромні,
по Глинській вулиці № 5, біля вокзалу,
у бувшому сельбуді.
ВІДКРИТО НА ЗИМОВИЙ СЕЗОН.

ПРИБЛУДИЛОСЬ ТРОЄ КОНЕЙ:

кінь сірої масти, без примiт, 7 років;
кінь вороної масти, на лобі зірка, 8 років;
кобила гнідої масти, без примiт, 8 років.

Звертатись на адресу:

село Довгополівка, Роменського району, громадський двір № 37.

ПРО ВИХОВАННЯ

(Початок дивись у № 91)

III. Релігія—третій сильний фактор виховання.

Дві тисячі років існує християнська релігія. Більшу половину цивілізованого людства охоплює християнство своїм ученням. І довгочасність існування, і поширеність християнського вчення серед людності промовляють за великий авторитет його.

Християнство своєю появою в культурі людства зробило величезний переворот, давши людству нові основи життя.

Наші попередники дохристиянського періоду кланялись кам'яним ідолам; на честь цих ідолів вони різали й спалювали людей, вважаючи людську жертву найприємнішою для ідолів.

Християнство припинило цю жорстокість, давши можливість безкровної жертви Богові, як різні матеріальні пожертви, спрямування своєї діяльності на творення добра для інших і т. д.

Християнське вірування найгуманніше споміж усіх релігій, а тому і вплив його на маси найбільший. Християнська церква благословляє кожен крок життя свого члена. Вона здійснює свій контроль над нормальністю життя своїх членів. Немає такої галузі нашого життя, що проходила б поза увагою і впливом церкви. Наша сім'я в своїй основі, в своєму побуті ґрунтується на засадах, даних християнством.

Церковна відправа та церковна обстановка збуджують в душі людини найкращі, людяні почуття, втихомирюють розбурхані життьовими неполадками настрої, стримують звірячі інстинкти людини.

Християнське вчення вчить людей всьому кращому, світлому, людяному. Побувавши в церкві й прослухавши відправу, людина мимоволі, хоч на короткий час, стає кращою, вищою.

Зважаючи на вищезгадане, треба сказати, що вплив церкви на виховання дітей повинен бути великим, глибоким.

Треба, щоб діти знали в основному вчення нашої Церкви, щоб вони його засвоїли, щоб своє особисте життя вони спрямовували згідно з вимогами й ученням Церкви. Треба, щоб моменти душевного відновлення, до якого спричиняється церковна відправа та церковна обстановка, повторювалися для дітей частіше.

Треба дітям прищеплювати повагу до своєї релігії, до її приписів і обрядів.

Християнська мораль висока, і хто її засвоїв, той являється надійним, культурним, корисним сином своєї батьківщини.

IV. Труд—четвертий сильний фактор виховання.

Труд, що під проводом розуму та волі підніс людину від тваринного стану на найвищий ступінь культури.

Це той труд, що перемагає в житті людини всякі перешкоди, виправдовуючи давнє прислів'я: „Терпіння та труд все перетруть".

Цей труд забезпечує людині добробут і дає моральне задоволення, бо чесний труд виправдовує існування людини облагороджує її.

Хто з нас не зазнав благодійного впливу труда, коли доводилось забувати душевні, а іноді й фізичні болі, дякуючи якійсь праці?

Треба змалечку дітям прищеплювати трудові навички, дбати про те, щоб закладені в природі дитини прагнення до дії, до праці не атрофувались, а розвивались.

Але ж буває, що на труд часто дивляться, як на прокляття, послане Богом людині. Таким поглядом бувають заражені батьки, які найбільше щастя бачать в тому, щоб нічого не робити. І дітей своїх вони намагаються виховати в свідомості, що їхнє призначення—нічого не робити. Діти таких батьків позбавлені можливості обслуговувати самих себе: без чужої допомоги вони не вміють задовольнити найелементарніші свої потреби. В життя такі діти виходять егоїстами з паразитичним нахилом завжди використати для себе працю інших. Відсутність праці й небажання працювати розбещують людину, розкладають її морально.—

В сім'ї, починаючи від раннього дитинства, треба привчати дітей до праці (хоч би прибирання іграшок після гри).

В школі настирливо треба прищеплювати трудові навички дітям, починаючи від самообслуговування й кінчаючи обслуговуванням свого класу, своєї школи. Треба настирливо прищеплювати дітям поважання до чесної праці й до людей праці.

ВОЛКОВ А. С.

Тираж 10.000 прим. | (U 5) | Друкарня газети „Відродження", м. Ромен, № 1534. | Відповідальний редактор Л. ЛЯШЕНКО.

ВІДРОДЖЕННЯ

Виходить двічі на тиждень
№ 93 (103) Ромен. П'ятниця, 11 грудня, 1942 року. Орган Роменської Міської Управи
Ціна 1 крб.

Що втратили Совєти

(ПФС). Німеччина зайняла засівну площу від Ленінграда до Північного Кавказа—більше ніж 50 мільйонів га, без балтійських і польських областей. Що засівна площа Совєтського Союзу, за даними 1937-38 р., складала приблизно 136 мільйонів га, то большевики виходить, втратили 37% її. Щодо найважливіших культур, які ростуть в цих областях, то втрати їх, за даними Москви, складають: цукрового буряку 75%, картоплі 49%, жита 40%, пшениці 29%, соняшника 58% і соєвих бобів 5[illegible]%.

Крім того, Совєти, не рахуючи Кубанської області, втратили тільки на Україні 53% садових фрукт, 40% городини і 22% коноплі. В районі Чорного моря втрачені величезні бавовняні плянтації (біля 250.000 га).

Є над чим замислитись; адже ж відпала найцінніша частина засівної площі (район чорноземлі) на південь від лінії Кременчук—Харків Вороніж—основа харчування Совєтів.

В цих районах Совєти втратили не тільки родючу засівну площу, а й величезні промислові підприємства. Фабрики, де виробляли сільськогосподарські машини, трактори, паротяги і вагони, або перероблені, або евакуйовані.

Не менш дошкульна для Совєтів і втрата сировини, особливо вугілля та різних руд. Зайняття Донецького басейну спричинилось до втрати останньої решти вугілля, що його переробляли на кокс. Завоювання німцями Криму, Південної України й суміжного району Кавказа позбавило Москву заліза. В 1937 році із загальної кількости 27 мільйонів тонн, сама Криворізька область давала 16 мільйонів тонн руди. Це становить 60% довоєнної потреби Совєтів. Цього року до втрат Совєтів приєднались великий Керчинський залізорудний басейн в Криму і залізорудні поклади в районі Вороніжа, Сталінграда, та Північного Кавказа.

Щоб виробляти сталь для воєнної промисловости, потрібні не тільки вугілля та залізо, але й манган. Як стоїть справа з ним? Уже минулого року у Совєтів, в наслідок втрати Нікополя, на 34,7% зменшився загальний видобуток мангану, а те, що у них лишалось, вони втратили під час кампанії цього літа. Німецьке просування на Кавказі перервало у Совєтів лінію зв'язку між другими щодо розмірів покладами мангану—в Чіатурах в Грузії і північчю країни. В 1937 р. в Совєтському Союзі здобували 2,8 міл. т. мангану. Німецький наступ припинив і це. Рекордний виробник мангану враз став жебраком.

Німецький підводний човен переможе

П. С. Мадрід. Іспанський щотижневий журнал „Jajo" опублікував статтю, про дії німецьких підводних човнів в усьому світі. Журнал констатує, що німецькі підводні човни енергійно діють на всіх світових морях. Цифри потоплень, що заподіяли ворогові німецькі підводні човни, набирають як раз астрономічних розмірів.

Становище тоннажу аліянтів стає день-у день катастрофальніше. Більше як загальна сума всіх повобудов потоплена виключно удосконаленими командами підводних човнів. На всіх морях виринають німецькі підводні човни, щоб вести смертельні удари проти аліянтських конвоїв та військових кораблів.

Іспанський журнал закінчує констатацією, що аліянти не зможуть захиститись від цього смертельного оточення. Невблаганна доля набирає свого розвитку, і німецький підводний човен переможе.

Про стратегію німецьких підводних човнів

П. С. Лісабон. Найбільші труднощі, які перешкоджають успішному подоланню діяльності німецьких підводних човнів, описані одним американським адміралом в журналі „Ньюс Уік". Він підкреслює, що як і раніш англо-американці знаходяться в дефензиві і побоюється, що флотська офензива проти Держав Осі взагалі не буде можлива. Американський адмірал пише далі: „Німці показали дуже багато винахідливості у веденні підводної війни. Їхня стратегія гарна. Вони вишукують сприятливі місця для атаки і так розбивають валку кораблів, аж поки не залишається чого топити. Німці розвинули нові методи атаки і передусім підвищили швидкість своїх підводних човнів".

Свято в Гудимах

Німецькі машини швидко й легко пробігли 35 кілометрів шляху з Ромна до села Гудим.

І от—ми вже в просторому шкільному приміщенні. Люди, що прибирали ці шкільні кімнати, мають безперечний художній смак, люблять чистоту і можуть зробити в звичайних чотирьох стінах, звичайними засобами, привабливу, гостинну і святкову залю.

Сьогодні у селі Гудимах—велике свято. Перше на всю Роменщину. 9 грудня 1942 року гудимчани запишуть до своєї історії великими літерами. В цей день у селі Гудимах перестав існувати громадський двір. Гудимчани одержали від Німецького Командування документи на землю (вже розподілену) і розподілили між собою коней, волів та реманент.

Відкриваючи свято, Обласний с.-г. Керівник Оберлейтенант п. Потрц між іншим сказав:

—„Менше ніж за один рік Німецька Армія звільнила Вашу Україну від большевиків. Ваше бажання та прагнення до вільного селянського господарювання після багатьох років притиснень з'являється цілком зрозумілим. Але ж покищо воно не може бути цілком здійснене. Для цього ще повністю не вистачає тягла, машин та с.-г. знаряддя. Ну а також і Ви самі ще повинні звикнути до самостійного керування та роботи.

Щоб нам з вами цей перехід поступово полегшити, тепер введено т-ва по суспільній обробці землі. В вашому районі Ви з'являєтесь першим таким т-вом по суспільній обробці землі, котрому я вже сьогодні можу дати відповідні на це документи.

Не допускайте большевицькій пропаганді відхиляти Вас від наміченої цілі. Викидайте геть всіх шкідників з Ваших рядів. Покажіть, що Ви завжди готові Вашими руками та Вашою працею дати відсіч ворогам Европи, що з'являються також і вашими ворогами".

Як дорогоцінний скарб прийняв староста села Гудим п. Гавриш П. П. передані йому Німецьким Командуванням документи і від імени всіх селян обіцяв виправдати надії й побажання Командування.

Вдумливість, впевнений спокій, глибока радість, вдячність і віра в близьке й хороше майбутнє світились у очах присутніх гудимчан, що так уважно ловили кожне слово промовців, нагороджуючи їх то бурхливими оплесками, то вітальним „Слава"!

Є про що сказати, є що й послухати. Дуже довго,—надто вже довго, був люд у неволі—притиснений, заляканий і німий. І от...

—„15 місяців живете ви на волі,— каже Степан Петрович—Голова Роменської Міської Управи—живете й господарюєте без „високих спеціалістів"-жидів, що не вміли відрізнити гороху від проса, а сиділи проте на ваших спинах і „керували" вами, знущались як хотіли... Прокленіть ваших ворогів і не шкодуючи сил допомагайте визволителям—Німецькому Народові".

Безперечно подякують селяни сумлінною працею за давноочікувану волю. „Домагайтесь від землі, від своїх господарств найбільшої продукції",—закликає головний агроном п. Підріз.

Тепер, коли вже пішли в небуття осоружні колгоспи, коли селяни стають справжніми господарями, вони подбають за зразкові господарства.

Дід Нестор Гусениця,—батько Гусениці К. Н.—старшини Глинського району,—не міг прийти на це свято. Але він передав своїм сином листівку, скинену в Гудимах німецьким літаком ще за совєтів. У цій листівці Німецьке Командування обіцяло українським селянам землю. Дід Гусениця весь час беріг цю листівку як вексель. Тепер по цьому векселю у селі Гудимах вже сплачено і дід просив свого сина сказати про це на святі. Син так і сказав:—„Ми одержали землю і худобу, стали господарями, все відбулося так, як ще у листівках німці писали".

А потім з шкільного приміщення всі пішли на колишнє колгоспне дворище тягнути жеребки на розподілених коней, волів, реманент.

Так ідуть люди тільки на весілля, так поспішають тільки до місця, де трапилось чудо.

—Сунуть як вода, як крига весною..

—А до колгоспу кожного по одиниці стягали..

—Та ще ж було попомолотять бідного дядька поки він „згодиться"..

На подвір'ї як ярмарок: коні, воли, вози, плуги, візки,—і люду, люду, люду... Все рухається, все живе, все радіє... А навкруги—розлогі українські родючі лани—мовчазні і урочисті. Здається, що сьогодні вони ближче підсунулись до подвір'я і святкують разом зі своїми господарями.

26 чоловік стоять в ряд. До кожного підходять з жеребками. По черзі простягаються руки й беруть білі папірці...

—У мене—25-ий!

—А в мене—10-ий!

—О, брат, у мене—перший!..

Номери різні, але радість у всіх однаково велика..

Ходять представники Німецького Командування по подвір'ю, розмовляють з людьми, оглядають коней, волів.

—Треба ратиці волам попідпилювати, —к а ж е Оберлейтенант Потрц одному селянинові, що тримає волів.

—То в колгоспі їм позапускали так,—у мене ви волів не впізнаєте через місяць,—відповідає весело посміхаючись селянин.

—Ну, тоді значить воли потрапили до справжнього господаря,—радо одказує Оберлейтенант і йде далі.

Надворі мрячив дощ, але на душі було так тепло і приємно, ніби сяяло сонце літнього ранку.

Поглянеш на селянські обличчя, послухаєш їхніх простих і мудрих речей і приходиш до сталого висновку: шлях, по якому веде Німеччина український нарід, простягши йому в найтяжчий момент руку визволення, є давноочікуваний, бажаний, щасливий шлях для українського люду.

Дивлячись на гудимівських дітей, що як ластівки скрізь супроводжували дорослих на святі, зондерфюрер філії Відділу Пропаганди п. Віммер сказав:

—Хороша у них будучина...

Цілком логічний і обґрунтований висновок.

Покінчили з розподілом, коли вже почало хилитись до полудня. Тоді знов таки гуртом пішли до школи і сіли за довгі столи, густо уставлені їжею і питвом. Послухали хороших співів, музику, самі поспівали, потанцювали та й розійшлись, роз'їхались...

Хвала щасливим дням, що почались для нашої батьківщини!

Слава, честь і пошана Адольфу Гітлеру!

Лука Ляшенко.

Душевна подяка, слава і честь Німецькому Народові, що звіл[...]Україну і поставив її багате мистецтво на шлях відродження

Роменському театрові, що віднриває зимовий с[...]жаємо невпинного зросту і повного розквіту

На сторожі Европи

Сприяючи розвиткові всіх видів справді народньої художньої творчости, націонал-соціялізм створив нову еру розквіту німецького мистецтва.

Ця чудова картина художника Франца Гебгардт - Вестербуг берга „На сторожі Европи" з'являється відгуком війни. Майстру виключно вдалося поєднати художньо сприйняту ним природу і воєнний епізод.

Новий зимовий театр

Ремонт приміщення зимового театру закінчився. Роменчани матимуть приміщення обладнане і влаштоване далеко краще, ніж в минулому зимовому сезоні. З першого кроку приємно вражає уют та прекрасне оформлення.

Каса театру розташована зручно, і глядач, купивши квитка і знявши пальто в роздягальні, зможе зайти в фойє. Для курців є окрема кімната.

Над дверима, що ведуть в фойє — уквітчаний портрет українського композитора Леонтовича, чиє ім'я носить театр, а в фойє — одразу впадає у вічі великий портрет Фюрера. Привертає увагу також пано „Запорожці пишуть листа турецькому султану."

Заля для глядачів — поширена на 100 місць. Тепер театр зможе прийняти понад 400 глядачів.

Арка сцени — хороше орнаментована, а сама сцена значно збільшена.

На третьому поверсі — розташовані гримирувальні кімнати для артистів.

Багато праці, уваги, дбайливости доклав зондерфюрер п. Віммер, щоб роменчани зрештою мали пристойне приміщення зимового театру.

Кость Святелик.

Леонтович Микола Дмитрович

(Коротка біографія)

Роменський театр ім. Леонтовича не випадково носить це дороге прізвище і шанує його пам'ять. Зупинимось коротенько на головних датах того, хто підніс українську пісню і музику на ще вищий щабель музикальної національної української культури.

Видатний український композитор Микола Дмитрович Леонтович народився в 1877 році 1-го грудня на Волині, в родині священика, і перші десять років прожив дома. Ще з малих літ любив співи, музику, що чув в родинному оточенні. Коли підріс, то батьки віддали до Шаргородської духовної школи.

Закінчивши семінарію, М. Д. Леонтович в 1899 році уже працював навчателем в церковно - приходській школі в селі Чуково, як керівник співу і арифметики. В цьому селі заходами М. Д. Леонтовича було організовано з учнів хор та музичний оркестр, що на той час був так би мовити за своєрідну музичну студію, там розучували і грали легенькі пісні: „Діду мій дударику", „Чоботи", „Ой, розвивайся", і т. д.

Тоді ж М. Д. Леонтович став писати і свої оригінальні музичні твори. Ранні обробки народніх пісень Леонтовича: „Ой, піду я в ліс по дрова", „Ой, піду я на вулицю", „Мала мати одну дочку", і т. д.

Восени 1902 року М. Д. Леонтович займає посаду вчителя співу в учительській семінарії м. Винниці, а з 1903 р. почав готуватись до тримання іспитів екстерном на звання регента в Петербурзькій придворній співочій капелі.

В Петербурзі М. Д. Леонтович брав приватні уроки з музикально теоретичних дисциплін, дома у професора Бармотіна.

1904 р. Леонтович одружується і переїздить на працю в Донбас у Гришино, в залізничну школу, де і працював аж до 1908 р.

Роботи над опрацьованням чарівних народніх пісень М. Д. Леонтович не припиняв і в 1907 р. знов береться до видрукування своїх пісень в окрему збірку, ретельно переглянувши і відібравши до збірочки всі, аж п'ять найкращих пісень: „Чарнушко душко", „Ой, з за гори кам'яної" і т. і.

В 1908 році М. Д. Леонтович переїздить в подільське місто Тульчин, вчителем співу в жіночій єпархіяльній школі, де попрацював до 10 років.

В 1915 р. в актовому залі Київського університету на концерті було проспівано „Щедрівки" в обробці Леонтовича, які і викликали серед студентства велике захоплення своїми зворушливими, чарівними мелодіями.

В 1917 році в Тульчині М. Д. Леонтович організував хор і диригував ним. Виступи цього хору викликали велике захоплення українською піснею, яка була близькою і рідною народним масам, що вперше за кілька років почули розквіт української національної культури.

В 1918 році М. Д. Леонтович переїздить з Тульчина до Києва, куди давно вже прагнув, і став на роботу в Музичному інституті ім. Лисенка, як викладач хорової справи на диригентському факультеті, в учительській семінарії організовує симфонічний оркестр „Українська симфонічна Республіканська капела".

Так з учителя співу М. Д. Леонтович стає музичним діячем і видатним українським композитором. Але заклятї вороги українського національного відродження жидо-большевики вночі на 10 січня 1921 року по звірячому вбивають цю талановиту людину, видатного українського композитора — Миколу Дмитровича Леонтовича.

В історію української національної музики М. Д. Леонтович вніс великий скарб своїми працями над обробкою і гармонізацією українських народніх пісень, що набули широкої популярності: „Щедрик", „Ой, з-за гори кам'яної", „Дударик", „Праля", „Козака несуть", „Гей, у світ лонці", „Коза", „Піють півні", „Із-за гори сніжок летить" і багато інших. Незакінченою залишилась опера: „На русальчин Великдень".

М. Д. Леонтович написав також декілька цікавих композицій: „Колискова пісня", два фортепіанних твори: „Венгерка", та „Марш" також декілька романсів і хорів.

Степан БАБКА.

Вос[...] [...]зквіт

Давно по[...]
Творець т[...]
Навіки па[...]
Помер сл[...]

Брати арт[...]
І незабут[...]
Творцям т[...]ва!
Любов на[...]
Імення їх[...]
Їм в серц[...]

Чверть ві[...]

Вкраїну-Н[...]я,
Залляли [...]
Жиди Вк[...]
За те, що[...]ні
Цвітуть п[...]

Що любив[...]оле,
Шматок [...]ово.
Ганебні с[...]
Рука кри[...]
Закон та[...] б,
Як наша[...]
Від „ласк[...]

Від люти[...]ів.
Страшні [...]оки!
Мов бор[...]боко
Прорізал[...]ив,
Туманом [...]не...

Але нам [...]сь—
Чекана [...]а.
Несля її —
Великі д[...] —
І будуть [...]и,
І не заб[...]

Який орлів до нас послав,
Нам правду світлу розказав,
Великий Фюрер АДОЛЬФ
ГІТЛЕР!

Він — вождь Німеччини,
Всесвіту, —
Він — батько рідний Україні,
Він — матір бідній сиротині.
Минув вже рік, як наше
слово,
Театр, мистецтво, пісня,
школа,
Працюють вільно без
жидів,
Без сталінських „атів-
вождів.
На віки вічні вільна
Мати!
І визволителі солдати
В театрі — перший наш
глядач.
То розділяють з нами
плач,
То весело сміються з
жарту.
Коли ж на сцені танок
шпарко
Вкраїнська молодь
вибиває.
У всіх по жилах кров
гуляє...
І воскресає знов
Старицький,
Встає з могили
Кропивницький,
Сміється ласково
Шевченко,
І привітає нас Грінченко..
З Німеччини прийшла нам
воля, —
Майбутні дні — то світлі
зорі:
Культура з Заходу іде
І нас до розквіту веде.

Михайло Чигирин.

ТЕПЕР МИ НЕ РАБИ!

Страждали ми в ярмі тяжкому,
Від гніту падали ми з ніг,
І на ярмо ніде нікому
Ніхто поскаржитись не міг.
Від згадки в жилах кров холо[...]
Дибіє чуб на голові:
Які страшні були закони,
Що видавалися в Москві!..

[...]мо ж дружно всі до праці, —
[...]ми вільні, не раби!
[...]хотить сузір'я націй
[...] нової доби.
[...]перед, хай наша праця творча
[...]паде, мов бомби з літаків,
[...]а вже вмираючих у корчах
Розбитих вщент большевиків!

П'єсою „Невольник"

театр ім. Леонтовича відкриває зимовий сезон

П'єса поділяється на 4 дії, з них 1 дія складається з 2-х картин.

Старий козак-січовик Коваль має дочку Ярину і годованця молодого парубка Степана, який любиться з Яриною, як з рідною сестрою.

Порадившись з кобзарем Недобитим, старий Коваль вирішив, перш чим одружити молоду пару, послати Степана на Січ, де б він побачив справжнє життя, показав свою козачу відвагу.

Повідомляючи Степана про своє вирішення, Коваль разом розказав йому, що Степан не рідний його син, а прийнятий, — годованець.

Ця новина дуже вразила Степана, але кохання до Ярини ще більш спалахнуло.

З слів Степана і Ярина довідується про те, що вона не сестра йому, а також і про раптовий від'їзд його на Січ.

Повертається старий Коваль, милується своїми дітьми і благословляє на майбутній шлюб, коли Степан повернеться з Січі.

Далі йде прощання старого козака зі зброєю, яку він передає Степанові і нарешті дія закінчується прощанням Коваля і Ярини з Степаном.

2 дія малює Запоріжжя — як козаки спочивають після недавнього бою з татарами під керівництвом молодого отамана Степана. Веселий козак Неплюй розповідає козакам якусь смішну вигадку. Отаман присилає козакам барило горілки. З'являється кобзар Недобитий, грає гопака, — козацтво танцює, а далі — стомлене засинає...

З'являється отаман, Степан, він замріяний — він згадує свою милу Ярину. Кобзар приносить Степанові звістку з рідного краю, але в цей мент джура повідомляє отамана про напад ворога і товариство козаків виступає знов у бій з ворогом — турком.

В 3-й дії ми бачимо цю групу козаків на чолі з Степаном в турецькій неволі, заковану в кайдани і закинуту в кам'яну темницю.

З'являється переодягнений — кобзар Недобитий, який і допомагає всьому товариству вибратись з цієї кам'яниці і тікати в рідний край.

В останній, 4-й дії старий Коваль і дочка його Ярина ждуть не діждуться свого Степана. Вже три роки минуло, як його нема з Січі. Обоє дуже сумують.

Гурт молоді — дівчат і парубків з'являється на кону, виконуючи весняну обрядову гру-пісню „Король". Здалека наближається кобзар. Його помічають.

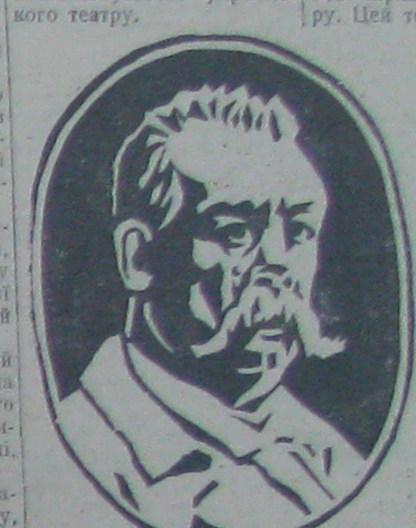
Підходить молодий козак — сліпий кобзар і на прохання присутніх розповідає, як він тікав з турецької неволі, але був пійманий знову, і за втечу йому розпеченим залізом випекли очі. Далі співає думу, його підтримує весь гурт.

Вийшла і Ярина послухати кобзаря. І тут вона в кобзарі пізнає свого Степана. Викликає батька і обоє вони кидаються Степанові в обійми. Ярина клянеться бути вірною дружиною Степанові до смерти, не дивлячись на нещастя, яке спіткало його.

Присутні схвильовані такою подією, співають молитву, прославляючи Творця.

М. Л. Кропивницький

1840 р. 25 квітня в с. Бешбайраки, Єлисаветградського повіту, народився майбутній український драматург, один з організаторів реалістично-побутового українського театру.

Учився в повітовій школі, де й почав виявляти хист до театру. В шкільному хорі — бездоганний співак, а на сцені з успіхом виконував перші свої ролі — Петра в „Наталці Полтавці", Стецька в „Сватання на Гончарівці".

Після закінчення гімназії (університету не закінчив) Кропивницький М. Л. повертається до м. Бобринця, де поступає чиновником в повітовий суд, а далі секретарем міської ратуші.

Служба не задовольняла молодого драматурга і актора, і тому він дуже часто міняв її. Його вабив театр, література.

Кропивницький М. Л. старанно працює над поповненням репертуару для українських театрів. 1863 р. він написав свою першу п'єсу „Дай серцю волю, заведе в неволю".

В 1871 р. 12 листопада Кропивницький М. Л. назавжди вирішує піти до театру. Цей театральний дебют відбувся в Одесі.

Далі Кропивницький М. Л. засновує власну трупу і їздить по Україні. В 1883 р. організовується ще одна трупа під орудою Старицького М. П., і Кропивницький М. Л. входить до її складу як режисер.

Швидкий розвиток українського театру певним чином почав впливати і на розвиток української драматургії. І перша заслуга в цій галузі безперечно належить Кропивницькому.

В першу його збірку ввійшов і твір „Невольник", що тепер ставить театр ім. Леонтовича.

За все своє життя Кропивницький М. Л. написав 44 українські п'єси.

Жива, яскрава народня мова, показ справжнього життя українських селян, без прикрас і підсолоджування, — ось що характерне для всіх п'єс Кропивницького.

Реалізм, народність, простота були провідними заповітами Кропивницького М. Л. і в творчості і на сцені.

Помер М. Л. Кропивницький 9 квітня 1910 року, їдучи в вагоні з Одеса.

Поховано Кропивницького в м. Харкові.

Українська література за доби совєтів

Для нормального розвитку культури, літератури, мистецтва, як і науки, конче потрібна свобода досліду і ініціативи. Ніяк не можна сказати, щоб українська художня література, за умов большевицької системи, користувалася благами цього необхідного творчого повітря.

Було б абсолютно не об'єктивно говорити, що серед письменників, особливо серед поетів, що творили в добу большевизму, не було талановитих художників слова. Вони, правда, з'являлись краплиною у зливі політиканствуючих нарисистів та віршомазів, у яких був обмежений діапазон тем, аспектів і звучань, майже цілковитий брак поетичних уявлень і надзвичайно велика поетична безграмотність. Цій останній групі „писателів" була віддана у монопольне володіння вся українська література.

Центр давав наказ, т. зв. „політику партії в галузі художньої літератури", а т. зв. „ортодокси" обов'язково з партійним квитком і не обов'язково з фаховими знаннями, „популяризували" накази партії, давали „установки", по яких українська література повинна була бути лише ілюстрацією до різних політично-кампанійських гасел та догматичних доктрин на зразок: „культура — національна по формі і соціалістична за змістом", „відображення класової боротьби", „зривання всіх і всіляких масок" і т. д. і т. д.

Будьяка спроба письменника вийти за межі „дозволеного" і усвідомити історичний шлях розвитку української нації, відобразити її минуле, подати поглиблено психологічні переживання своїх героїв, які, наприклад, не „розуміють" большевицької політики, викликала гостру критику „критиків" і звинувачення автора в неактуальності проблематики, гамлетизмі, пропаганді націоналістичної контрабанди. Від письменника вимагалось, насамперед, різними „ударними", наспіх склоченими творами, патетично стверджувати „соціалістичний" оптимізм, писати про „досягнення", або скласти пісню про „батька рідного". Дехто із письменників найбільше і вславився на примітивній розробці саме цього жанру совєтської літератури. Навіть письменники старшої когорти, що деякий час не визнавали большевицької гегемонії, під всіляким державним тиском теж заспівали про „наймудрішого із наймудріших" і заробили собі деяке право на фізичне існування.

Зрозуміла річ, що все це унеможливлювало хоч будь-який нормальний розвиток української літератури. Нема нічого дивного, що переважна більшість письменників періоду останнього 20-ти річчя безславно відійшла в історію, не залишивши по собі ніякого прогресивного сліду.

Не краща справа і з розвитком української критично-літературної думки цього ж періоду. На сторінках преси можна було часто прочитати, як докір літературознавцям, розпачливий крик: „нема радянської критики". Дійсно її й не могло бути.

Чимало дослідників, літературознавців старшої генерації були просто знищені: розстріляні, заслані (Зеров, Філіпович, Єфремов та ін). Деяка група дослідників, пізнавши на своїм хребті болючі удари доби і, не знаючи на яку ногу й ступити, воліли краще мовчати, але і за це підпадали переслідуванням. Досить було газетної замітки, що такий-то професор не проявляє належної творчої активності, щоб справа такого вченого набула далеко нелітературного характеру в застінках НКВД.

Хто ж і писав, то ніяк не був вільний від нападів і обвинувачень в формалізмі, соціологізмі, націдемовщині, автобіографізмі, єфремовщині, націоналізмі чи якихось інших „гріхах".

Не дивно, що протягом 23-х років існування совєтської системи не була написана історія української літератури. Писати історію української літератури не насмілилися навіть „правовірні", бо це значить треба було, хоч до певної міри, порушити „установку", на літературу, як на наймичку „класової боротьби", бо це значить, що треба було розійтися з „талмудськими" положеннями, накресленими в підручнику „Історії ВКП(б)" чи в творах „неперевершених класиків".

Не випадково, що ми не маємо і більш-менш цінної моногра[...]

[...]го він не написав. Ця „методологічна установка" породила т. зв. ярличківство. Кожний письменник мав якусь „кличку". Найвищий ранг для класика була назва „пролетарський письменник". Цього чину ніхто з українських класиків не „удостоївся". Шевченкові пощастило, та й то лише в 125-ту річницю свого народження, здобути ранг „революціонера-демократа". Нечуй - Левицький дістав „чин" „зоологічного шовініста-націоналіста", Коцюбинський — співця революційної інтелігенції з упадницьким настроєм. Франко з довгими оговорками теж попав у „революціонери-демократи", а його учитель, славетний критик і публіцист Михайло Драгоманов, через те, що не подобався Ленінові, придбав титул „обмеженого міщанина".

Краще справа обстояла з тими письменниками, що не вкладалися в прокрустове ліжко ярличків. Про них зовсім забували і ніколи навіть не згадували. Так були викреслені або забуті такі великі творці українського історико-літературного процесу, як Самійленко, Грінченко, Олесь, Черкасенко та ін.

Ярличківство на класиків потягнуло за собою великий примітивізм і фальсифікаторство. Шевченко в школах репрезентувався декількома поезіями і 2—3 поемами, на яких можна виправдати ярличок „революціонера-демократа". Нечуй-Левицький в школі був відомий лише як автор „Миколи Джері". Решта творів цього письменника, коли і розглядалася у вищих закладах спеціального типу, то лише в негативному плані. Тобілевич (Карпенко-Карий) знаний був лише як автор „Хазяїна". У Грабовського висувалися на перший план лише т. зв. „інтернаціональні" мотиви і замовчувались до болі надривні національно-патріотичні вірші. Твір Лесі Українки „Над морем" розцінювався як докір авторові, що негативно ставився до проблеми „класового" антогонізму. Прикладів спрощеного підходу до творчості того чи іншого письменника можна було б навести дуже багато.

В історії совєтського літературознавства, особливо в період його „лебединої пісні" поширена була тенденція обов'язкової „партизації" кожної дослідницької роботи. Зміст цієї установки полягав у тому, що на досліджуване явище треба було дивитися з погляду „діалектичного матеріалізму" і як наслідок цього розвідку насичувати цитатами з Маркса—Енгельса—Леніна—Сталіна. Цитатомахерство, що стало своєрідним методом роботи, убивало всіляку творчу вільну думку і зводило критико-літературну статтю чи розвідку до політичної тріскотні. Лобом не широкі літератори дійшли до того, що до цитат притягували літературні факти, а коли останні не відповідали задуму, то тоді фальсифікувалась історична і літературна правда. Взагалі неповага до фактів досить розповсюджене явище совєтської літератури і літературознавства. Так, наприклад, щоб довести „вплив" російських різночинців на творчість Шевченка, то чого тільки не вигадувалося. Акцентувалася увага читачів на зв'язок автора „Катерини" з російським критиком Добролюбовим і говорилося про „великий вплив" Добролюбова на творчий процес Шевченка. Між тим просте співставлення біографічних фактів незаперечно доводить, що автор „Гайдамаків" користувався уже заслуженою славою, тоді як Добролюбову було тільки шість років. Або ще такий факт. Один маститий учений, навіть академік, відчув „дух" совєтської епохи, „усвідомив" вимоги большевицької партійної модної тематики і проблематики і виготував був „працю" — „Франко і Ленін". Зміст цієї „наукової" роботи зводився до того, що якийсь далекий знайомий Франка випадково десь за кордоном зустрічався з Леніним. Отже висновок такий: „Не міг Франко не знати творів Леніна і не бути під його ідеологічним впливом".

На подібні анекдотичні, але зате „партійні" факти досить багатеньке було совєтське літературознавство, що разом із всією совєтською літературою, цілком закономірно, відійшло в історичне небуття.

Зараз перед визволеною українською літературою і українським літературознавством стоїть одна дорога: орієнтуючись на німецьку культуру, користуючись прогресивними надбаннями всього передового людства, творити національну соціалістичну культуру і літературу.

Доцент Ів. Романченко.

Про виховання

(ЗАКІНЧЕННЯ)

V. Оточення—п'ятий сильний фактор виховання.

Давні педагоги надавали великого значення цьому факторові в справі виховання. „Скажи мені, з ким ти знайомий—тоді я скажу, хто ти такий"—так визначалося виховне значення оточення ще в давню давнину. „З ким поведешся, від того й наберешся"—нішуче стверджує багатовікова народна мудрість.

Не будемо говорити про те, коли для дитини оточення сприятливе, здорове. Тут тільки треба дбати про одне: щоб дитина не випала спід впливу цього оточення.

Дуже ж часто буває, що бездоганні діти в сім'ї потрапляють в якесь інше оточення, часто на „вулицю".

Сама по собі вулиця, чи то в місті, чи в селі, нічим не зависна перед нами, щоб до неї ставитись з таким недовір'ям та застереженням. Але вулиця протягом усієї попередньої доби була місцем вирощування непевного елементу, місцем культивування антигромадських навичок, місцем прищеплювання маси тваринних, дикунських інстинктів. Такою стала вулиця за совєтських часів і не не скоро вона позбудеться свого совєтського офарблення.

Ось таку „вулицю" ми й будемо розуміти, коли говоримо про вуличне оточення. „Вулиця" якраз її є ареною діяльності бездоглядних у сім'ї дітей. „Вулиця" збирає і об'єднує найрізноманітніший злочинний елемент—злодіїв, грабіжників, розбишак, хуліганів. „Вулиця" створює для цього елементу не тільки обстановку, а й свої закони, що тримаються в цій злочинній масі міцніше всяких писаних кодексів. „Вулиця" створює для цього елементу й свою оригінальну мораль.

Отже, коли в сім'ї дітям приділяється мало уваги, коли їхні духовні інтереси не задовольняються, такі діти прагнуть бути „на вулиці", швидко піддаються під вплив „героїв вулиці". Якщо не вирвати дитину спід цього впливу своєчасно, „вулиця" швидко її трясовина, всмокче її в себе й виховає її по своїх законах, прищепить їй свою мораль.

Спільний обов'язок і сім'ї, і школи—стежити за дітьми, за їхніми товариствами, за їхніми інтересами і спрямовувати ці інтереси далеко в бік від непевного, небажаного оточення, особливо вуличного.

VI. Шостим важливим фактором виховання являється обстановка.

Бруд, неохайність, бездарда в хатній обстановці прищавають дитину бачити в них цілком нормальне явище, і діти з таких сімей виховуть брудними, неохайними, бездарними.

Вплив обстановки на виховання дітей школа знає, і їй важко доводиться працювати над вихованням дітей, що дома живуть серед бруду й бездарди. Ці діти несуть у школу багато негативних навичок, прищеплених дома обстановкою.

Є й до цього часу ще такі „учителі", що не розуміють значення обстановки для виховання дітей. Такі „учителі" дозволяють учням використовувати стіну замість промокального паперу: у них стіни покопирсані, парти й дошка подряпані й порізані; у них класна кімната подібна до кухні. Таким „учителям" і на думку не спадає шкідливість їхнього ставлення до обстановки.

Отже, щоб обстановка в школі виховувала в дітях позитивні якості, треба не тільки клопотатись, щоб класні кімнати були світлі, просторі, чисті, а й затишні, прикрашені портретами, картинами, квітами.

І треба дітям доручати стежити й підтримувати в порядку обстановку класу й школи.

VII. Вплив літератури на виховання також фактор загальновідомий і безперечний. Цей вплив на виховання дітей, та й дорослих, може бути і позитивним, і негативним, зважаючи на характер літератури.

Був час (XIX в.), коли частина української інтелігенції захоплювалася французькими романами й виховувалась на них. Романи були далекі від нашої дійсності, а тому й інтелігенція засвоювала з них чужу психологію, чужу ідеологію і в житті виходила нежиттєдатною, непрактичною, нікчемною. Так французькі романи протягом віку калічили нашу інтелігенцію, і це був негативний вплив літератури.

Т. Г. Шевченко, за його власним визнанням, між іншим виховувався й на творах українського філософа Г. С. Сковороди. Це був вплив позитивний, бо твори Сковороди допомогли Шевченкові сформувати власний світогляд, стати непохитним борцем у житті.

Про величезний вплив літератури на напрямок дитячого мислення й діяльності свідчить загальновідомий факт, коли діти, начитавшись пригодницької літератури, кидали рідних та домівку й тікали в мандри, шукаючи пригод.

Щоб уникнути негативного впливу літератури на дітей, треба дотримуватись двох вимог: 1) література повинна своїм змістом і формою відповідати вікові дітей; 2) своїм ідеологічним напрямом література повинна відповідати вимогам, що їх ставить сучасне життя нашої батьківщини, що відроджується.

ВОЛКОВ А. С.

(Початок див. у № 90 і 92)

НА ПРИЙОМІ У СТАРШИНИ

За великим письмовим столом сидить кремезна людина віком не стара і не молода. Широкий лоб, швидкий погляд,—очі—дзеркало людини, що зазнала багато страждань.

Супроти старшини сидить староста села і звітує. Невпо звіт незадовільний, бо на обличчі старости виступив піт, як наслідок внутрішнього хвилювання.

— Пробачте, пан старшина! Якось воно так вийшло...

Старшина підвів голову і не без іронії заявив:

— Василь Іванович! Ваша тактика в роботі нагадує мені бабу з гуморески Степана Руданського. Там баба лізить свічку і святому Миколі. Угоднику і чорту.

Староста аж почервонів, а старшина незблаганно продовжував:

— Пробачте за різкість, але і у вас так виходить... Не нікуди негодиться... Востаннє попереджаю...

Різні бувають відвідувачі.

Ось завітала якась старенька, суха бабуся, з тонкими і блідими губами і очиськами як у миші. В перемішку з плачем розповіла, що у неї невістка злюча, а що вона — ангел доброти. Старшина уважно вислухав її, а потім запитав:

— Ви—Устя Співакова?

— Так, голубчику! А ви мене, виходить, знаєте?

— Вашого сина звуть Петром?

Еге ж, голубчику—вимовила бабуся вже іншим настороженим тоном.

— Знаю я і вашого „добряка" сина. Знаю і вашу невістку, знаю і вас, голубко. Знаю, що ви сварлива бабуся... Час вже вгамуватися! Треба вам більше Богу молитися, а не з скаргами ходити...

Засоромлена бабуся „позичила очей у Сірка", і пішла знову „їсти" свою невістку.

Найбільше відвідувачів буває тих, що хати „вимолочують". Чимало цілком законних вимог старшина разом зі своїм консультантом без зволікань задовольняють — хати повертають хазяїнам.

Проте, трапляються і курйозні вимоги. Я був свідком, як до кабінету старшини безгрябно зайшов селянин, навіть шапки не скинув, не поздоровався, а суворим поглядом зміряв старшину і почав:

— Мені хату поверніть...

Здрастуйте, насамперед, і шапочку зніміть — привітав старшина нового прохача. З'ясувавши хто він, відкіля, як прізвище, старшина запитує:

— Хто ж у вас хату забрав?

— Я продав за 4000 крб. і виїхав на Донбас.

— Добре продали! А кому?

— Батькові своєму.

— А тепер у батька вимагаєте?

— Батько мій активістом був.

— Брехня!—різко перебив старшина. Я добре знаю вашого батька... А тепер і сина пізнав... Передайте своєму батькові, що у нього поганий син, що від нього жидівщиною тхне...

На прийомі у старшини бувають і діти

— А що тобі, хлопчику?—ласкаво звертається старшина до нового відвідувача, на вигляд якому не більше 10 років.

— Хату щоб повернули.

— Чий ти?

— Тарана Миколи.

— Миколи з Блотниці?

— Так.

— Так ти Миколи Івановича синок—шіби про себе сказав старшина. Молодець який! Уцілів, значить!..

Після довгенької паузи, ніби щось пригадуючи, старшина з болем проговорив:

— Загинув сердега! За гицула й мати від жидівського комісара. Разом сидів з ними у тюрмі...

Завжди добрі і лагідні очі на цей раз посмутніли... Згадалось п'ятнадцятиріччя страждання по далеких таборах НКВД. Згадав як сіромаха Микола загинув там на лісоповалках. Морозом по шкірі пройшли тяжкі спогади...

— Ну, добро, добро! Хату матимеш і з своїм дядьком хазяйнуватимеш!

У сирітки потекли сльози радості. Він тепер матиме свою власну хату.

Уже зовсім стемніло, коли старшина закінчив прийом. Він стомився за день, але настрій у нього був бадьорий від свідомості, що добро робить, що допомагає Німецькому Командуванню.

Ів. Ромашко.

VOLKSDEUTSCHE!

Alle Volksdeutschen, die in Bezirk Romny ansässig sind und noch keinen volksdeutschen Ausweis besitzen, werden aufgefordert, sich umgehend bei der Ortskommandantur in Romny zu melden.

Jeder Antragsteller hat mitzubringen:

1 Liste, enthaltend seinen Namen, seinen Geburtstag und seinen Wohnort, die Namen und Geburtstage, sowie den Geburtsort sämtlicher Geschwister, beider Eltern (Vater und Mutter) und beider Großeltern (Großvater und Großmutter).

Alle Angaben sind in deutlich lesbarer Schrift mit Tinte zu machen. Außerdem sind sämtliche Ausweise und Personalpapiere der früheren russischen Dienststellen mitzubringen, aus denen die volksdeutsche Zugehörigkeit des Inhabers hervorgeht.

Alle Volksdeutschen, die die Beantragung des Ausweises unterlassen, können in Zukunft keinen Anspruch auf die daraus entspringenden Sonderrechte erheben.

WANDESLEBEN
Major und Kommandant.

Romny, den 9. Dezember 1942.

Громадяни німецької національності!

Всі громадяни німецької національності, що живуть в Ромен'ській окрузі і які ще не мають посвідки про свою національність, закликаються негайно з'явитись до Ромецької Місцевої Комендатури.

Кожен громадянин повинен мати при собі:

1. Список, в якому визначено його прізвище, ім'я, його дата народження та його місце мешкання;

прізвища, імення, дати народження як і місце народження всіх братів та сестер;

батька та матері;

діда та баби.

Всі дані треба чітко написати чорнилами. Крім того, треба ще взяти з собою всі посвідки, особові документи бувших російських установ, із яких було б видно, що пред'явник німецької національності.

Всі громадяни німецької національності, що не порушуватимуть клопотання на одержання посвідки, в майбутньому не матимуть права користуватися тими особливими правами, що з нею зв'язані.

ВАНДЕСЛЕБЕН,
Майор і Комендант.

Ромен, 9 грудня 1942 р.

НАКАЗ № 129

По Роменському Обласному с.-г. бюро, від 26 листопада 1942 року

Мною встановлено, що ловля риби в річках та ставках звіреної мені округи проходить погано і, як наслідок цього, риби на склепи поступає дуже мало, а головним чином риба поступає на базар і продається по спекулятивних цінах. Таке становище з ловлею та реалізацією риби йде всупереч законам воєнного часу в питаннях заготовки та реалізації продуктів харчування, а тому НАКАЗУЮ:

§ 1.

Категорично забороняю самовільний вилов риби в ставках та річках округи. У керівників організацій, риболовецьких бригад та окремих осіб, що будуть порушувати цей пункт наказу—реквізувати риболовецькі снасті, приладу, наловлену рибу, а також притягати до штрафної відповідальности:

а) керівників організацій в розмірі від 1000 до 10000 крб.

б) риболовецькі бригади в розмірі від 5000 до 20.000 крб.

в) окремих осіб в розмірі від 1000 до 5000 крб.

§ 2.

Дозволяю ловити рибу в річках та ставках округи організаціям, риболовецьким бригадам і окремим особам, що склали умови з конторами „Заготскот" на право ловлі риби, при чому з наловленої риби 90% здається на склепи, за що контора „Заготскот" сплачує по 2 крб. за кгр і 10% здавець одержує натурою риби.

§ 3.

Категорично забороняю вилов риби коропа в ставках, що зарибльовались, починаючи з 1936 і по 1940 р включно, забезпечивши цим маточним матеріялом для розвитку коропа в наступні роки.

§ 4.

Старостам гром. господарств, у яких є ставки з рибою, встановити ретельний догляд на зиму, для чого треба прорубувати проруби, не допускаючи їх до замерзання на протязі зими. Старости гром. господарств, де в ставках здохнеться риба на протязі зими, будуть притягатись до суворої відповідальности.

§ 5.

Організаціям риболовецьким бригадам і окремим особам, що одержать від контори „Заготскот" як, натуроплату 10% риби, дозволяю продавати на базарі по встановлених державних цінах з відповідною посвідкою про це контори „Заготскот". Всякий інший продаж риби на базарі заборонено.

Контроль за виконанням мого наказу покладаю на контори „Заготскот" та Поліцію.

Керівник Обл. с.-г. бюро
Обер-лейтенант ПОТРЦ.

Головний агроном Обл. с.-г. бюро
ЛІДРІЗ.

Тираж 10.000 прим. | (U 5) | Друкарня газети „Відродження". м. Ромен. № 1548. | Відповідальний редактор Л. ЛЯШЕНКО.

ВІДРОДЖЕННЯ

Виходить двічі на тиждень

№ 94 (104) Ромен. Вівторок, 15 грудня, 1942 року. Орган Роменської Міської Управи

Ціна 50 коп.

Гордий баланс року японського ведення морської війни

Успіхи японської морської флоти в перший рік велико-азіатської боротьби стануть одними в історії морської війни.

В одному зіставленні „Домей" коротко охоплює ворожі втрати. Разом потоплено 262 ворожих військових кораблі, 155 ушкоджено та 9 здобуто. Далі потоплено або ушкоджено 416 ворожих торговельних кораблів в цілому на 240.000 брт., конфісковано 503 торговельних кораблі на 220.000 брт. Крім того збито або пошкоджено 3.798 ворожих літаків.

Японські втрати складають 41 потоплений та 22 пошкоджених військових кораблі, 556 японських літаків скинули самі себе на ворожі цілі або не повернулись до своїх опорних пунктів. Далі Японія втратила 65 торговельних кораблів.

В списковій ворожих втрат „Домей" приводить назви або класи потоплених або пошкоджених одиниць. За цими даними потоплено 11 ворожих лінійних кораблів, а саме 5 американських, 2 англійських та 4 невідомого класу та національності. Тяжко ушкоджено 9 ворожих лінійних кораблів, а саме 8 американських та 1 англійський. Ворог втратив 11 авіаносців, з них 7 американських, один англійський та 3 невідомої класи та національності. Тяжко ушкоджено 7 американських бойових кораблів. З важких крейсерів ворог втратив 18 одиниць, а саме 12 американських та 6 британських, тяжко ушкоджено 4 американських важких крейсери і один невідомої класи та національності. 7 легких крейсерів потоплено, з них 3 англійських та 4 голандських. Ворог втратив 48 винищувачів, з них 32 американських, 12 британських та один голандський.

(DZU, № 275).

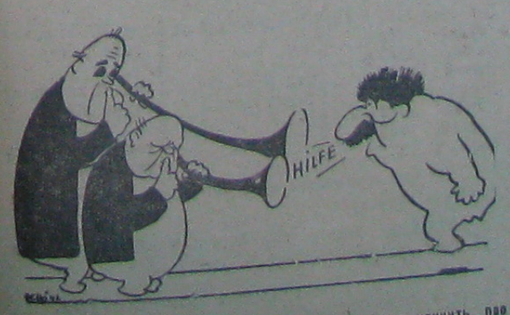
Вільне релігійне відправлення в занятих східніх областях

П. С. РИГА. Цими днями в Дно біля Пскова (Плескау) відбулось зібрання духовенства з 11 районів колишньої Псковської та Новгородської губерній, на якому священики мали нагоду висловитись з приводу питань церкви. На цьому зібранні прийняли рішення, що лише Німецька Армія дала можливість народові вільно відбудовувати життя церкви та громади.

Московське та лондонське радіо розповсюдило повідомлення, яке московський митрополит Сергій підтвердив своїм підписом, начебто німці нищать церкви, забороняють молитись, мучать віруючих та знущаються над священиками.

Ми впевнені, що таке повідомлення відбулось без митрополита, або що він був силою примушений його підписати.

Духовенство та віруючі також можуть з приводу цього відчувати лише почуття обурення. Священики протестують проти обох брехень і свідчать, що духовенство та народ мають велике почуття вдячности до Німецького Народу та Німецької Армії, які звільнили їх від большевизму та дали їм свободу відновлення та відбудови церкви.

Черчіль та Рузвельт до Сталіна, що завжди кричать про допомогу: „Товаришу Сталін, не так голосно!".

Не більше як на 20 метрів

Новий терористичний наказ Сталіна

Під час боїв в районі Торопця німецькі війська захватили наказ Сталіна, з якого видно, якими засобами володар Кремля намагається утримати більше вицьких солдатів. В наказі, що має нумер 139, говориться, що кожний солдат совєтської армії, який відходить від свого місця на головній бойовій лінії більше як на 20 метрів, зразу ж розстрілюється своїм начальником або найближчим червоноармійцем.

(DUZ, № 270).

Совєти голодують та замерзають

П. С. АМСТЕРДАМ. Про вплив великих втрат територій Советського Союзу лондонський господарчий журнал „Економіст" сповіщає, що загальний видобуток вугілля совєтів становить на сьогодні не більше як 1/4 видобутку вугілля в Великонімеччині.

„Труднощі в поставці вугілля та в становищі харчування совєтського населення посилюють втому від війни та збільшують прояви виснаження людей"—пише „Економіст".

Розвиток турецько-болгарських відносин

Болгарський король Борис прийняв нового турецького посланика в Софії Валфі Ментеша. Посланик передав королю свою вірчу грамоту та побажання президента Турецької республіки. Він сказав, що всі свої зусилля спрямує на довготривалість відмінних відносин між обома країнами. Дружба Болгарії з Туреччиною базується на обопільних політичних та господарських інтересах. „Республіканська Туреччина щиро пов'язана з справою миру й може щасливо стверднти, що між нею та суседньою Болгарією немає ніяких різнинь в думках".

Король Борис подякував за побажання президента Турецької республіки й висловив з приводу цього своє задоволення, що посланик свої зусилля спрямує на схоронення між обома країнами добрих відносин та на їх поглиблення.

(DUZ, № 274).

Райхсміністр д-р Гебельс розмовляє з представниками Гітлерівської молоді, які були відзначені хрестами за вояні заслуги та залізними хрестами за їхню особисту участь під час британських терористичних нападів.

Новий український театр

Мова йдеться не про нове приміщення і не про організацію в Ромні нового ансамблю чи трупи,—а про нову душу театру—світлу, чисту, рідну і життєдатну—що оселилася на згарищі так званого „українського радянського театру". Вже більше року, як цього неробіжчика, від якого нестерпно тхнуло марксо-сталінською жидівщиною, Німецькі Війська—слава їм і сердешна дяка!—викинули на смітник аж за Волгу. Здоровий, свіжий, західній вітер—вітер з Німеччини—прогнав большевицький сморід і куряву з українських степів геть далі на схід. Від цього могутнього протягу повітря стає прозорим і чистим, небо глибоким і ніжно блакитним. Покинутий український люд поволі випростовується, дихає на повні груди цілющим повітрям і в очах у цього, як і в дзеркалі, відбивається ніжна блакить, стиглі лани, привабливі садки, річки і верби над водою... Українська душа прокидається від довгого, тяжкого, приголомшеного сну і починає славити новий день. Як далекий дзвін цедільного ранку, яке народжується щира українська пісня—то мрійна як тополя над шляхом, то жартівлива, як весняний струмок, то гуслина, як крик дніпрової чайки, то гнівна, як гуркіт грому. Вже оживає на ніжних вустах правдиве українське слово—дотепне, влучне, правдиве і просте. Вже пішли в танок розв'язані українські ноги і дзвінко викаблучують таке мережно, таке складне плетиво, що від нього в очах мерехтить і на місці не сидиться.

Оце все, разом взяте, і є новий, справді український театр. Ми його відчули ще раз на відкритті нового театрального зимового сезону в Ромні. Він, наш театр, буде жити, він буде квітнути і зростати. За його життя, зростання і розквіт є кому потурбуватись. І сам він має здорове коріння, буйні молоді паростки і воскреслу душу.

І про приміщення нашого театру скажемо,—нехай знають ті, що його не бачили. Від большевицького клубу лишилися тільки оголені стіни. Решта,—і дах, і для душі,—зроблено наново: поширено, перероблено, оздоблено, прикрашено.

Зондерфюрер п. Віммер, що в Ромні репрезентує Відділ Пропаганди, не розіслав своїх запрошень на відкриття доти, доки при театр не можна було сказати, що він повністю готовий дати хороші умови акторам і глядачеві. Ніщо не пропало поза увагою поза турботами п. Віммера. І зрештою, як і належить волевої праці, прийшла нагорода.

У театра лишалося ще один одне завдання,—йому коротко і влучно сформулював у своєму привітанні Голова Міської Управи п. Андріївський О. П. „В звільненій українській землі, для вільного народу відроджуючи українське театральне мистецтво, працювати так, щоб зрештою не соромно було показати наслідки своєї праці навіть у Берліні, навіть самому нашому сонцю—визволителеві Фюреру Адольфу Гітлеру".

Таких перемог, такого успіху від душі бажаємо роменським працівникам українського театрального мистецтва.

Лука Ляшенко.

ХТО МАЄ ПОТУЖНІШУ РОБОЧУ СИЛУ?

Господарська міць воюючих країн

(ПФС). Війна досягла тої стадії, коли двоє дужих противників вчепились один в одного в нібито нерозв'язаній боротьбі. Це є несподіванкою, бо на початку конфлікту здавалось, що Німеччина, навіть у спілці з Італією, стоїть перед противником, який має таку величезну перевагу, що той, хто міркував лише з допомогою олівця та статистики, навряд чи мав сумнів у наслідку війни. Ще й тепер, не вважаючи на воєнні успіхи Держав Осі, дехто схильний недооцінювати їх господарську міць. Кинувши погляд на глобус, ми бачимо, що більша частина земної і морської поверхні перебуває під владою альянтів, хоч через підводну війну панування їх на морі у важливих пунктах підпадає серйозній небезпеці. Але, передусім, на боці альянтів стоїть велика північно-американська господарська міць. В поєднанні з слабкішою, але все ж значною, британською господарською міццю—так гадають в англо-американських колах—вона рано чи пізно повинна дати перевагу в озброєнні, а тоді вже неминуче прийде й воєнна перевага.

Чи відповідає це міркування дійсності? Уже нинішній перебіг війни показав, що воєнний успіх не пов'язаний автоматично з господарською силою. Британська господарська міць уже перед війною живилася коштом усіх заокеанських країн, і не в останню чергу, коштом ЗДА. Подібні міркування висловлювали вже про Францію і, меншою мірою, про Польщу. Однак, Державам Осі за напрочуд короткий час удалося розбити своїх континентальних противників. Той, хто з досвіду першої світової війни вважав і цю війну за війну матеріяльну, —помилився. Тоді, дійсно, значну ролю відіграла сирова маса застосованого матеріялу. Позиційна війна на Заході була, насамперед, двобоєм артилерії. Хто міг кинути на чашу терезів більше гармат і набоїв, той і мав здобути перемогу. На цей раз справу вирішує не тільки кількість, але, передусім, якість засобів озброєння. Високоудосконалені танки, літаки й підводні човни характерні для цієї війни.

Тут німецька зброя з перших днів довела свою перевагу. І навіть після повного включення засобів озброєння ЗДА, які зовсім не недооцінюються, лишається імовірним, що німецька зброя збереже за собою цю перевагу. Отже в розпорядженні Держав Осі є не тільки досвід в галузі потрібних конструкцій, а й кваліфікованіша робоча сила, не кажемо вже про сировину та різні виробні, яких їм в усякому разі вистачить.

Часто забувають, що німецька воєнна міць з 1938 року зросла далеко за тісні межі довоєнної Німеччини. Першорядна військова промисловість колишньої Австрії, Чехословаччини й польського Горішнього Шлезьку тепер цілком приєднана до неї і дуже розвинена. Те саме можна сказати й про інші важливі виробні, що перебувають під орудою Держав Осі.

Якщо виходити з статистичних даних про населення, то здається, що перевага за альянтами. Однак, при ближчому розгляді виявляється, що це зовсім не так. Деякі з найбільших населених районів уже так ізольовані, що—одні зовсім, а інші частково—треба виключити з загального обрахунку сил. Це—Чункінг, що ніколи не мав потужної військової промисловости, і Совєтський Союз, від якого відірвані найважливіші господарські краї. На відміну від розпорошености робочої сили альянтів по всій земній поверхні—европейський континент перебуває у вигідному становищі. Адже переважна більшість його населення та його промислових центрів скупчені на порівняно вузькому просторі і поєднані між собою короткими, по-військовому укріпленими шляхами сполучення.

Але головна перевага робочої сили Держав Осі—це далеко вища пересічна її якість. Держави Осі мають саме сили потрібні для виконання точної роботи при обробленні воєнних матеріялів. Европейські робітники відзначаються далеко більшою свідомістю, пристосованістю, культурністю, ніж наприклад, негри й креоли. З такою робочою силою за кілька років інтенсивної воєнної діяльности можна зробити дива, якщо пляномірно організовувати та застосовувати її. А цього в Німеччині не забракне. Імпонуюча мільйонова кількість робітників, якими розпоряджаються альянти, значно втрачає, коли згадати про високий відсоток неписьменних в Британській імперії і взяти на увагу обмежені життєві вимоги та відповідно низький культурний рівень широких мас в більшій частині ЗДА і Південної Америки. Слід зважити також, що найбільш працездатна і найбільш близька до европейського рівня частина населення Совєтського Союзу перебуває вже під орудою Держав Осі.

На допомогу школі

Літературний матеріял з читання для IV класу

І. Нечуй-Левицький.

БУРЯ НА МОРІ

День був гарячий. Сонце сипало полум'ям з високого неба.

В одному місці, де небо сходилося з морем, де білів легенький туман, з'явилась чорна пляма. Та пляма все більшала швидко і все наближалась, неначе сунулась морем якась темна копиця, яка ніби росла й ширшала.

Микола почув, що тихе море задвигтіло під човном, неначе хтось торкнув море з дна.

Темна копиця стала ніби здоровою скиртою, та все сунулась до берега. Тоненький край її заблищав проти сонця, неначе срібна каблучка.

Білі вітрила на кораблі стали проти неї ще більші й блищали, неначе проти чорного пooраного поля. На небі раптом зашуміло й загуло, неначе сосновий ліс на вітрі, а чорна хмара так швидко росла й бігла, що можна було слідкувати за нею очима. Море почорніло під нею, і вона в одну мить неначе поглинула корабель.

З моря набігла хвиля з білими густими гребенями й почала ніби танцювати кругом човна.

В море впало кілька здорових, важких крапель дощу, а за ними разом несподівано загув страшний вітер, кинув човен вгору, як трісочку. Посипався, як з решета, наглий краплистий дощ, а далі полив, як із відра.

Море застогнало й загуло, як сосновий бір в час бурі, берег закутався в туман та в дощ. Сонце зайшло за хмари. Все змішалось в одну мить і злилось докупи і земля й море. На морі стало поночі, і тільки вітер свистів, шипів та ревів, як звір.

Вода почала заливати човен. Високі білі гребені бились об дошки, підскакували вгору, перелітали через човен.

Надворі разом стишилось. Швидко море з берега заблищало, все вкрите білими гребенями по зеленій воді, як буває сінокіс вкритий довгими покосами.

Сонце ясно блищало з-за хмари, небо над морем стало сизе, і на тому сизому небі заблищала пишна веселка. Вона оперлася одним дуже широким кінцем об море, а другим потяглася далеко за озеро, на плавні в рівний, широкий степ. Червоні, жовтогарячі й жовті веселчані смуги були такі ярі, неначе горіли тихим полум'ям, а через широкий край веселки, розстелений, як павичевий хвіст по морі, було ясно видко зелене море, білі гребені на хвилях, пофарбовані то червоним, то жовтим, то синім кольором веселки.

Веселка захопила й корабель з його мокрими вітрилами і неначе вкрила його якоюсь пишною, дорогою тканиною.

Надворі почало смеркати.

Вірш Л. Українки.

Тиша морська

В час гарячий полудневий
виглядаю у віконце:
ясне небо, ясне море,
ясні хмарки, ясне сонце.

Тиша в морі... ледве-ледве
колихає море хвилі;
не колишеться од вітру
на човнах вітрила білі.

З тихим плескотом на берег
рине хвилечка перлиста;
править хтось малим човенцем—
в'ється стежечка злотиста.

Править хтось малим човенцем,
стиха весла підіймає,
і здається, що з весельця
щире золото спадає.

ЗАГУБЛЕНІ ТА ВКРАДЕНІ ДОКУМЕНТИ ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

Особову посвідку Давиденко Уляни Парфомівни

Особову посвідку Сиверіної Агафії Лукянівни.

Особову посвідку Варави Одарки Сергіївни.

Особову посвідку Вовк Ганни Микитівни.

Особову посвідку № 432 Даниленць Сергія Дмитровича.

Особову посвідку № 1543 Голубенко Насті Прокопівни.

Особову посвідку № 95 Бурда Насті Костянтинівни.

Особову посвідку Назаренка Карпа Кириловича.

Особову посвідку Гученка Олексія Михайловича.

Особову посвідку Климовича Левка Омельковича.

Особову посвідку № 928 Маківського Сидора Прокоповича.

Особову посвідку Васюти Миколи Афанасійовича.

Особову посвідку, посвідчення про місце праці, посвідчення на право їзди по селах, вид. Ром Гортопом. Хворостяка Миколи Івановича.

Особову посвідку № 1848 Мірошніченка Бориса Васильовича.

Особову посвідку Саливон Ганни Ларивонівни.

Особову посвідку Куниці Лукії Якимівни.

Рух для населення припиняється:

По селу:

Листопад	1942 р.	від 7 год. вечора	до 5 год. 30 хв. ранку
Грудень	1942 р.	„ 6 „ „	„ 6 годин ранку
Січень	1943 р.	„ 6 „ „	„ 6 „ „
Лютий	1943 р.	„ 7 „ „	„ 5 год. 30 хв. ранку
Березень	1943 р.	„ 8 „ „	„ 4 годин ранку
Квітень	1943 р.	„ 8 „ „	„ 4 „ „
Травень	1943 р.	„ 9 „ „	„ 3 год. 30 хв ранку
Червень	1943 р.	„ 10 „ „	„ 3 „ 30 „ „

По місту:

Листопад	1942 р.	від 8 годин вечора	до 5 год. 30 хв. ранку
Грудень	1942 р.	„ 7 „ „	„ 6 годин ранку
Січень	1943 р.	„ 7 „ „	„ 6 „ „
Лютий	1943 р.	„ 7 год. 30 хв. веч.	„ 5 год. 30 хв. ранку
Березень	1943 р.	„ 8 годин вечора	„ 5 годин ранку
Квітень	1943 р	„ 8 „ „	„ 5 „ „
Травень	1943 р.	„ 9 „ „	„ 4 год. 30 хв. ранку
Червень	1943 р.	„ 10 „ „	„ 4 годин ранку

Під час припинення руху населення повинно перебувати в квартирах.

Хто буде ходити або їздити в заборонений час, той буде суворо покараний.

Місцева Комендатура.

Тираж 10.000 прим. | (U 5) | Друкарня газети „Відродження", м. Ромен, № 1577. | Відповідальний редактор Л. ЛЯШЕНКО.

ВІДРОДЖЕННЯ

Виходить двічі на тиждень

№ 95 (105) Ромен. П'ятниця, 18 грудня, 1942 року. Орган Роменської Міської Управи. Ціна 1 крб.

Нова німецька зброя

П. С. Совєтські атаки на Дону та Волзі, не зважаючи на розпачливі зусилля, не принесли ворогові ніяких стратегічних успіхів, хоч його атаки і хочуть розглядати в цілому, як велику офензиву.

Можна з переконливістю підкреслити, що Німецьке Командування цілком урахувало розгін большевицьких операцій, але треба констатувати, що большевики не досягли своєї стратегічної мети, а саме—віднчинити на південь німецьку замикаючу заслону.

Німецькі війська та їхні союзники навпаки знову виявили себе господарями становища. Можливо при цьому відіграла певну роль нова німецька зброя, про яку тепер більше повідомлено.

Передусім тут визначився новий електричний кулемет зі своєю чергою у 3.000 пострілів на хвилину. Тут йде мова про свого роду косу смерти, бо за хвилину зроблені постріли лягають так густо один за одним, що в одному півколі досягається дії зрізу коси, в той час як кулемети попередніх років випромінювали постріли лише в формі віяла. Ця зброя також абсолютно зимовостійка та крім того ще і легко переносна.

Не менше вражаючою є німецька конструкція вогнеметного панцерника. Перший почин для цієї зброї дали бої за лінію Мяжіно. Останні технічні удосконалення стимулювались подоланням Севастополя та боями за будинки в Сталінграді. Фронт називає цю зброю „піччю, що випльовує вогонь". Вона надалі відіграє вирішальну роль під час подолання фортечного типу перешкод та в вуличних боях. В бою за сильно укріплену групу будинків в Сталінграді новий вогнеметний панцерник досяг нищівної дії.

Втрати большевиків тяжкі, навіть нечувано високі, а завдяки дії нових машин смерти вони навіть залишать далеко позад себе надзвичайний розмір втрат минулого року.

Тут починається кровопускання, яке так сильно ослабить Совєтський Союз, що можна визнати його прискорюючу дію для ходу війни.

Закінчено винищування оточених ворожих сил

Ворог втратив 4.200 полоненими, 542 бойових бронемашин, 447 гармат

Як повідомляє Верховне Командування Німецьких Збройних Сил від дня 17 грудня 1942 р., закінчено винищування ворожих сил, оточених на південний схід від Торопця. Крім дуже великої кількости вбитими ворог втратив 4 200 полоненими, 542 бойових бронемашин, 447 гармат, а також здобуто або знищено велику кількість важкої та легкої піхотної зброї, понад 1000 вантажних автомашин та численне інше військове спорядження.

Німецькі підводні човни потопили 18 торговельних кораблів

Як було подано в надзвичайному повідомленні, німецькі підводні човни потопили в північній, південній та середній частинах Атлантійського океану, в також на водах біля Капштадту—18 торговельних кораблів разом на 98.000 брт, а також один винищувач. Інші 3 кораблі були сторпедовані. Серед потоплених кораблів знаходилось декілька великих нафто-наливних суден.

За час з 1 грудня по 15 грудня совєти втратили 441 літак

З Головної Квартири Фюрера, 16 грудня 1942 р.

Верховне Командування Німецьких Збройних Сил повідомляє:

Вчора в районі Терека під час переможної оборони проти ворожих атак знищено 24 совєтських панцерники.

Між Волгою та Доном німецькі та румунські війська штурмували кілька завзято боронених місцевостей і відбили протинаступ з кривавими для ворога втратами. Італійські війська відбили ворожі атаки з великими втратами для совєтів.

В районі на південний схід від Торопця знищено більшу частину оточеного ворога. З 25 листопада по 15 грудня ворог втратив тут понад 3.000 полоненими, 326 бронемашин та 227 гармат. Число вбитих виносить понад 14.000.

На південь від Ільменського озера ударні частини знищили багато бойових пунктів.

На далекій півночі стрімкоспадні та бойові літаки успішно атакували місто та порт Мурманськ, споруди Мурманської залізниці та батарейні позиції на півострові Рибачому.

За час з 1 грудня по 15 грудня совєти втратили 441 літак. З них—348 було збито в повітряних боях, 60 — зенітною артилерією авіації, а 29 збито армійськими з'єднаннями. Останні знищені на землі. За цей же час 89 власних літаків не повернулись з відправи на ворога.

Сталін потрапив у тиловий ешелон

Буря на конгресі проти допомоги совєтам

ЛІСАБОН. За повідомленнями з Вашингтону, завдяки протизаходам Держав Осі в Тунісі, викликана неудача в північно-африканських диспозиціях Рузвельта має опозицію в парламенті проти продовження або поширення допомоги совєтам, що розрослась до сильного протесту. Коли було повідомлено список совєтських бажань, це викликало роздратування в громадській думці. Багато депутатів звертались з роздратуванням проти продовження допомоги Москві, вимоги якої вони визначали, як „нечувані", „безумні", та „неймовірні".

Цей настрій в Конгресі використала індустрія озброєння, заохочена тими військовими, які споконвіку були того переконання, що допомога совєтам безкорисна.

Під виглядом того, що кожний танк, посланий до Совєтського Союзу не вистачає американському генералові в Африці Айзенговеру, вона відсуває тепер цілком назад поставки Москві. Результат цієї поведінки виявився уже у відвіданні Білого Буляйку Літвіновим, бо посланик Сталіна мав завдання звернути увагу Рузвельта на наслідки відсутності американської допомоги.

(ост. мат.)

Боротьба на морі

(ПФС). Від часів першої світової війни, війна на морі дуже змінила своє обличчя. Тоді вона мала позиційний характер, а тепер Держави Осі ведуть її з новозавойованих позицій так само динамічно, як і війну на суходолі, диктуючи закони торгівлі на всіх просторах. Уже сьогодні всі океани, на яких ґрунтуються життєві можливості союзників, втягнуті у війну. Прибуття японського підводного човна до німецького опорного пункту в Атлантійському океані стало певним доказом погодженности плянів Держав Осі, а з'явлення німецьких підводних човнів коло Капштадта замкнуло в кільце всю земну кулю. Поширенність володінь, що Англія вважала досі за свою силу, стала тепер її найвразливішим місцем. На всіх морях перебуває вона в запеклій боротьбі з невблаганним противником, який поступово відбирає в неї сили і завдяки своїй винахідливості раз у-раз вражає її несподіванками.

Скільки разів уже оголошував ворог німецькі підводні човни знищеними. Але останні місяці показали, що активність на морі зросла і що військова фльота перебуває тепер на найвірнішому шляху до того, щоб у районах своїх дій добитись панівного становища. З особливою радістю поділяє німецький народ захоплення своїх друзів італійців їхнім морським героєм Гроссі, якому за короткий час вдруге пощастило потопити американський лінійний корабель. Ворожі швидкоплавні пасажирські судна, в знищенні яких брав участь італійський підводний човен, були великими сучасними суднами, використаними для перевезення війська. Ці судна були особливо цінні для британсько-американського воєнного постачання, бо їх експлуатаційні можливості значно більші, ніж у звичайних вантажних пароплавів. Ця втрата особливо тяжка, бо не передбачено будування швидкоплавних пасажирських суден ні на англійських, ні на американських корабельнях.

Дальшим виявом пожвавлених воєнних дій є битви в Лямаші і в Північному морі. Вони показують, що противник перейшов тут до війни в малих маштабах, якої він досі уникав. Одночасно в Балтійському морі дедалі гостріших форм набирає мінна війна, в якій альянти не мали жодних успіхів.

Як в Атлантійському океані, так і в Середземному морі точиться боротьба за морські шляхи. Зовсім інше становище в Тихому океані, який значно більший за Атлантійський, але позначається далеко меншим судноплавством. Тут війна на морі зберегла ще свою найприроднішу форму. Перешкодити ворожому морському сполученню важко, бо зосередження ліній сполучення на певних ділянках моря, як в Атлантійському океані, тут рідкість. Зокрема, військові транспорти із ЗДА до Австралії можуть бути проведені попід берегами, тоді як постачання сировини японській воєнній індустрії потребує великого морського транспорту. Отже віддалені опорні пункти і їхній зв'язок з тилом стають вразливим місцем. Те, що противникові досі не пощастило підводними човнами істотно перешкодити японському морському сполученню, доводить його неспроможність або страх перед дальшими тяжкими втратами.

Вздовж усього морського фронту, від Алеутських до Соломонових островів, боротьба в даний момент концентрується на крайніх флангах, причому найбільшу вагу має південний фланг. Спроба прорвати японські позиції дала ЗДА тимчасовий успіх, з самого початку засуджений на короткочасність. Адже постачання альянтів повинне проводитися через морські простори, що їх легко контролювати японським морським і повітряним силам. На інших фронтах Японія закріплює та використовує здобуті позиції й створює оперативні передумови для дальших своїх ударів.

ВІД КОЛУМБА ДО РУЗВЕЛЬТА

(ІПС). Коли 450 років тому Кол-мб зійшов на американський берег, навряд чи думав він, що ця цілинна країна за короткий час зробиться ареною діяльности жидів усього світу. Жиди ж, мабуть, ще під час оголошення пляну подорожі Колумба уявляли собі, що нова країна може дати нові перспективи для їх далких прагнень і обгрунтованих пророцтвами плянів панування над світом. Тому подорож фінансував Абрагам Цакуто, а Люїс де-Торрес мусів узяти в ній участь, як перекладач.

Простежімо перебіг історичних подій на американській території. Вони розвивались на користь жидам через те, що, як відомо, на безлюдній континенті відкривали обійми „всім обтяженим важкою працею і пригнобленим", хто з релігійних чи навіть політичних мотивів струшував зі своїх ніг порох Европи. Вірні біблії кольоністи, приймаючи новоприбулих, не питали про расову чи політичну приналежність, а приймали однаково і жидів і християн, як однодумців, що з'явились будувати новий світ на трухлявих уламках старого. Жидам одразу вдалось домогтись особливого становища. Спекулюючи на наївності перших кольоністів, вони добились усіх можливих привілеїв. Так, перша державна урядова печатка складалася з Давидової зірки, в середині якої був намальований Фараон з короною на голові й мечем в руці, що їхав на відкритій колісниці між хвилями Червоного моря, в авреолі стояв Мойсей і наказував морю потопити Фараона. Старожидівську мову було цілком серйозно запропоновано запровести тому, що думали, ніби Бог в раю говорив тільки нею.

Не дивно отже, що в перших американських масонських льожах було повно жидів; що тільки жиди створили „Льожу Світу", де членами були виключно жиди, які мали 33-й ступінь шотляндського ритуалу, і що, нарешті, все масонство до наших часів було буквально просякнуте жидівським духом і існувало тільки для підсилення впливу жидівства в світі. „Позашлюбна дочка синагоги" — масонство — панує сьогодні не лише над численними льожами, як Одд Феллоус, Гренджерс, Ківаніс, Редмен, Муз, Найтс оф Пітіес, Форестерс тощо, де в дусі жидівської гуманности виховують близько 20.000.000 не жидів; а й над усією громадськістю ЗДА. На чолі цих, дуже впливових в північній Америці організацій, стоять виключно жиди, які без відому „профанських" масонських мас входять, крім того, і в центральні жидівські об'єднання: Американський Комітет, Американський Конгрес, або Бнаї Бріт, який охоплює ввесь світ, щоб керувати світовою політикою і направляти, за твердими талмудськими плянами, долю опанованого жидами континенту.

З вірогідних джерел нам відомо, що навіть американську революцію 1776 року фінансували жиди і масон найвищого ступеня, Хаїм Саломон (640.000 долярів) Американські письменники прозвали його „Вашінгтонським сином Ізраїля", бо він не тільки фінансував революцію, але також й використовував капітали Ротшільда, щоб підтримувати Ляфайєта, Йофферзона та багатьох інших керівників держави.

Відтоді жиди є господарями фінансів ЗДА і безперервно тримають палець на пульсі американського народу. Жиди-банкіри провадять абсолютно всі великі фінансові кампанії в ЗДА. Майже невідомо, що громадянську війну за часів Лінкольна фінансували виключно жиди: Август Белмонт і Спейєр, агенти Ротшильда в Америці. Через це держава дедалі більше потрапляла до рук цих таємничих магнатів Волстріту, а жиди чимраз дужче натискували на уряд.

Але вирішний удар завдано тільки за Теодора Рузвельта, коли комітетові Евіш, що складався лише з 300 жидів, пощастило змусити скасувати складену ще в 1823 р. торговельну угоду з єдиною тоді ворожою до жидів державою — царською Росією. Так жидівство, що керувало в ЗДА, почало мати вирішальний голос в усіх урядових заходах Америки, а Конгрес і Сенат стали безвільними маріонетками в руках цієї велетенської сили. Великий жидівський піонер так званого символічного сіонізму, Ахад Гаам, дав вказівки: після захоплення фінансової влади повернути ввесь світ на жидівський рай.

З того часу всі без винятку президенти ЗДА були знаряддям цієї темної сили і робили свої постанови лише після поради з жидівськими таємними агентами. Республіканці та демократи — слони та осли, як вони самі змальовують себе у карикатурах — вже з 1912 року, під впливом підривної роботи Антидифамаційної Ліги „Бнаї Бріт", виконують жидівські завдання. Вони мусіли оголосити боротьбу проти „расової ворожнечі" та „переслідування жидів", то кожен, хто хоче керувати в ЗДА, повинен зарекомендувати себе прихильником сіонізму, а інакше його не допустять до високого посту.

Представники американського Евіш-Комітету діють в обох партіях і беруть участь у доборі кандидатів на пост президента, і тому стати президентом означає згоду бути безвільним знаряддям для зловживань з боку цих таємних сил.

Отже, сьогодні можна провадити лише політику сіонізму, бо ті сили, що примусили Теодора Рузвельта, Тафта і Вільсона керувати країною на користь жидів, залишились ті самі. Тоді це були Шифф, Луб і Кун, Гуггенгейм, Штраус, Гапауер, Леман і Шпейєр, а тепер діють сини цих людей, в тих же комерційних підприємствах, продовжуючи провадити в життя політику сіонізму на користь жидівського панування в світі. Змінилось тільки ім'я президента. Тепер він зветься Франклін Делано Рузвельт, знаряддя й нікчемна маріонетка в руках цього могутнього кагалу.

Керує не Рузвельт, а жидівські „співробітники", що стоять за його плечима; складає свої промови не він, а Семюел Роземан та Герберт Фейс; зовнішню політику провадить не він, а одружений з жидівкою Галл, Сол Блум і Емануїл Коллер, Дікстейн, Лягвардія, товариш державного секретаря Берле і Бенджемен-Коген, той самий, що тепер служить у Льондоні за співробітника посольства та радника для винахідників законів „Нового Ладу". Його держава є кріпаком Волстріта, а золото, що його він вичавлює з народу, потрапляє до кишень „Федерал Резерв Банк", який належить Варбургу.

Всі вони працюють для того, щоб через інсценовану ними другу жидівську війну для знищення північно-арійської раси — досягти всесвітнього панування і на руїнах людства, що сходить кров'ю за жидів, збудувати сіоністичну всесвітню жидівську державу.

Очі Розенталь

Раніш це село звалось Хрещатиком, тепер — Розенталь. В перекладі на вкраїнську мову Розенталь — це Долина Троянд. Німецьку назву село прибрало собі тому, що там живуть німці.

Мені не доводилось бачити більш зубожілого села як Розенталь. Зовні — це не село, а якась суцільна руїна, злидні, пустка — ні тобі дерев, ні огорожі, ні справної хати...

Мені хотілося швидше побачити людей цього села, поговорити з ними, глянути у їхні очі... Цієї істини заперечити не можна, що: коли ти хочеш глибше пізнати душу людини — глянь їй у вічі, — вони скажуть тобі більше як слова..

Я почув і прочитав сумну, розпачливу, криваву історію цього села в очах його мешканців. Це — історія багаторічного катування, це тернистий шлях до страти..

Їх ненавиділи особливо тому, що вони німці — брати Великого Німця Адольфа Гітлера, що став з мечем на порятунок світу від жида. У цьому невеличкому селі з жидівської „ласки" тільки в 1933 році вмерло від голоду 386 душ. Решту чоловіків жиди заарештовували вже коли почалася війна. Село зруйнували, пограбували, знищили. Не маючи й краплини жалю ні до жінок, ні до дітей, всіх їх швидко гнали до могили... І вже коли вони стояли над самісіньким краєм чорної ями, коли вже з глибини на них дихнула смерть подихом страшного холоду і вічного мороку — їх підхопила рука Великого Німця і — врятувала.

Це — не село, це — рештки села, рештки людей. Нам українцям, це особливо зрозуміло, бо нас разом з німцями гнали до тієї страшної, глибокої могили, що її нам приготували були всесвітні жиди.

А Розенталь — Долина Троянд — це майбутнє. Сьогодні розенталівцям Німецьке Командування вже передало документ на розпуск загального двору. І вже більше ніколи не буде тут кривди, зубожілість і руїни швидко підуть слідом за жидами, а натомість буде тут справжня долина троянд. Очі розенталівців віддзеркалюють їхню душу тепер — осяяну радістю і пройняту спільною волею до життя.

Нас там хороше пришанували, нам раді були без міри. Дехто з жінок на радощах плакав; безкровні губи, що не сміялись десятки років, розходились у посмішку, а на очах, великих і глибоких, бреніли сльози радості.

Під низькою стелею малої убогої школи билась пісня і рвались на простір щирі звуки музики. Затаївши подих, люди не пропускали жодного звуку й слова, забирали все до своїх душ страждальних і зголоднілих.

— Чи давно до вас приїздили артисти з музикою та співами?

— Ніколи до нас з таким не приїздили, — відповіла жінка. У цій відповіді були разом і терпкий жаль на свою долю у минулому і тепла, проста вдячність.

Справді, коли їх гнали до могили, хто б їм міг заспівати тоді пісень про переможне життя.

Лука Ляшенко.

Розенталь. 15. 12. 42 року

І. ЖУМЕНКО.

Епізоди із перебування в катівнях ГПУ

До нашої зустрічі о. Деонісій просидів в одиночному ув'язненні теж півроку, а тому цілком нормально, що ми дуже багато розмовляли і не могли наговоритися. Подружили ми щиро і в дружбі почали вже забувати про слідчих. Як ось о. Деонісія визвали і повернувся він до камери скоро, але дуже стурбований. Йому запропонували виїхати, під видом втечі із Советського Союзу, до Германії де доручено провадити шпигунську роботу серед емігрантських кол українців. Особливо цікавились кати Левицьким, який очолював українську еміграцію, і з ним о. Деонісій був давній приятель. Від цієї роботи о. Деонісій відмовився. Того ж дня о. Деонісія від мене забрали. І вже відбуваючи каторгу на каналі Москва-Волга, я прочув, що його було замордовано в Свирських таборах.

Знову залишився я один і знову взялися за мене слідчі. Мені було заявлено, що вважають мене за закоренілого ворога радянської влади, бо я не хочу зізнатися в своїх злочинах, а головне мовчу про інших. В зв'язку з цим слідчі, які вели мою справу, відмовились і тепер мене передають до других слідчих, яким я „таки да" зізнаюся. Взяли мене під свою опіку два катюги — Волик і жид-садист Петровер, про яких я чув, перебуваючи ще в харківських в'язницях. При першій нашій зустрічі вони мені об'явили, що коли я зізнаюся, то буду мати пільги в ув'язненні. Будуть мене краще годувати, дозволять лежати у день на ліжкові, дадуть побачення з родиною, а врешті випустять із ув'язнення, бо вони певні, що я не ворог радянської влади і попав в контрреволюціонери випадково. Потрібно від мене дуже мало — „зізнатися" і все буде добре.

Зразу ж перевели мене з Лук'янівської в'язниці у Тюрпод (тюремний підвідділ при ГПУ). Це була внутрішня в'язниця ГПУ і носила показовий характер в частині зовнішнього розпорядку: паркетна підлога, чиста білизна на ліжкові, фарфоровий посуд і інш. Дано мені дві доби на обдумування справи. Ці два дні мене добре годували, лежав коли хотів на ліжку. На третій день мене визвали і на запитання чи надумав я про що писати, я відповів „ні". Почалися знову знущання. Чого тільки не прийшлося почути і перенести! Особливу лютість проявляв згаданий жидюга Петровер. Обличчя кретина з товстими губами і обвислими вухами було занадто огидливим і страшним в моменти його лютости. Багато було в нього методів „впливу". Назову їх лише декілька, бо для опису всіх не вистачило б газети, а потребувалась би товстенна книга. Один із них — це „обід". Садовить проти себе на стільці голодного в'язня, а сам тут же майже без упинку їсть. Через кожні 2-3 години приносились в кабінет смачні страви, а він їх знехотя ковиряючи питав чи не хочу я їсти. Пропонував „зізнаватися", то угостить обідом. Були такі випадки, що дасть обід і мені. Але, як тільки я починав їсти, то зразу ж віднімав. Дуже тяжко було устояти проти такої спокуси! Приємні пахощі страви дратували нестерпно, слина виділялася без перестанку, пересихало в роті і сами собою наверталися слова „буду зізнаватися". Не дивно, що багато людей не витримували цієї питки і разом із обідом, одержаним від слідчого, з'їли себе і своїх ближніх. Останнього я найдуже боявся. Я знав, що в показі не можна обмежитися лише своєю персоною, а треба „утворити організацію", а в організацію втягти своїх приятелів і продати їх за „обід слідчого". Це мене утримувало від „обіду". Опісля я був переведений „на ленту". Лентою називався високий, вузький стілець. На цьому стільці сиділо 10-12 ув'язнених, а перед нами стояв один із катюг, які чередувались через кожні 2 години. Ноги, не достаючи долу, скоро отікали, ломило все тіло, поворухнутися заборонялось і людина скоро знепритомлювалась, падала з стільця на цементну підлогу. Лежачого непритомного чоловіка поливали водою і знову саджали на стілець. Через деякий час знову він падав і знову саджали його. Так продовжувалось до того часу, поки нещасний заявляв, що буде зізнаватись, або зовсім губив притомність і його відносили до камери.

В один із допитів кучка слідчих рішила поглумитися наді мною, заявивши, що будуть вести допит під гіпнозом. Привели „факіра" — жида з одутловатим обличчям, одягненого у халат, з закрученим на голові рушником, вроді чалми. Він звелів мені заплющити очі і подув в обличчя. Від нього так воняв часник, що я ледве витримував. Далі проводив він перед моїм обличчям різні викрутаси руками, і врешті запитав: що я почуваю? Я відповів „почуваю сильний запах часнику". Як цепові собаки кинулись на мене слідчі і сам „факір" з криками: „антисеміт" і почали бити, поки я знепритомнів. Через деякий час слідчі заявили, що я можу просити у них їсти чого захочу. Вбачаючи якусь нову каверзу, я сказав, що їстиму все, що дадуть. Після того як нагодували мене, то заявили, що я призначений за свій антисемітський вчинок на страту. Тому мене і питали за їжу, бо за традиціями ГПУ смертнику дають їсти чого він забажає. Коли я не хочу бути розстріляним, то мушу зізнатися. Я на їх пропозицію не погодився і мене відвели до камери. При вводі в камеру мені дозорець заявив, що я смертник і мені дозволено вдень лежати на ліжку і просити їсти коли захочу.

Довго я метався по камері і врешті заснув. Зразу ж був розбуджений поштовхом під бік. Коли я розплющив очі, то побачив, що в камері стоїть двоє гепеушників, один з них тримав в руці револьвер, хоч за тюремними правилами не дозволялось входити до камери зі зброєю. Вони поспитали моє прізвище і звеліли вставати і йти з камери. Я кинувся одягатись, але мені сказали, щоб я йшов в одній білизні. Як іскра промайнула думка — „беруть на страту". Хотілося крикнути, але не працював язик. Миттю пригадалася родина, дорогі обличчя, а далі впав в повну прострацію. Босий, в одній білизні, заложивши, згідно тюремних правил, за спину руки, зійшов я з третього поверху на другий і далі в підвальний етаж. Йдучи впродовж підвальним коридором повз ряд дверей, я лише думав: котрі з них будуть моєю домовиною. Дозорець, який вів мене, зупинився перед одними із дверей і запропонував мені зізнаватись, але зі страху я нічого не міг йому відповісти. Тоді він відчинив двері і сказав, щоб я купався. В кімнаті стояла ванна. Тремтячими руками напустив я у ванну однієї гарячої води. Тіло щеміло від жари, трусила пропасниця, глотку давили спазми. Зразу ж після купелі мене відвели в одній білизні і босого, холодної весняної ночі, в двір і кинули в чорний ворон. Цей чорний ворон виявився не одиночка, а загальний. Людей в ньому було повно і вони мене гріли, пригортаючи до себе, та розпитуючи чого я роздітий, але я так дрижав, що не міг нічого сказати, а коли я силкувався розказати, то мене не можна було зрозуміти.

Так мене знову привезли в Лук'янівку і вкинули в ту ж камеру, з якої забрали тиждень тому назад. Тут я застав уже компаньйона. Це був професор Київського мистецтва Гіляров С. О., який і зараз перебуває в Києві.

„Невольник"

(Відкриття зимового театрального сезону в Ромні)

У „Невольникові", в ролі старого Коваля виступає всім і скрізь відомий артист Шкурат Степан Йосипович.

Степан Шкурат — це актор, що пройшов з театром впродовж двох великих відтинків історії і вже йде третім: ми бачили його на сцені до совєтів, за часів совєтів, бачимо його й тепер.

В найтяжчі роки зажидівлення українського мистецтва, коли особливо трудно було врятуватись як не від смерти, то від збочення в брехню зі сцени, Степан Шкурат врятував свій акторський хист, свою мистецьку правду. Богом даний йому талан він примножив і доніс через кілька десятиліть аж до теперішніх днів.

Степан Шкурат був завжди принциповим. Він ніколи не брався за роль чужу його акторським властивостям. Спокусити його в таких випадках нікому не вдавалося.

Степан Шкурат, одержавши роль, завжди був німим доти, доки не всі до одного слова ролі не вкладалися в його серці. Тоді тільки він починав обережно промовляти їх, безмежно боячись фальшу.

Степан Шкурат ніколи не починав одягати театральний костюм і рухатись по сцені доти, доки образ, що його він відтворював, не ставав йому повністю ясним, зрозумілим, і близьким. Так уболівав він за правду в мистецтві, так він її виборював і здобув.

Степан Шкурат завжди був щирим і чесним у процесі праці над роллю, а тому щиро й правдиво звучало його слово зі сцени. Він вірить собі, а через те ми віримо йому.

Коли треба плакати — він плаче, своїми власними, пекучими сльозами, що ллються тільки тоді, коли болить серце.

Коли треба сміятись — Шкурат сміється — щиро й легко. Коли треба потанцювати, чи заспівати — він зробить це доладу й з великим хистом.

Все це дала йому невтомна постійна праця над собою.

А тому, згадавши все це, не дивно, що його Коваль у „Невольнику" — живий, правдивий, змальований на повний зріст, багатьма фарбами поданий глядачеві в найменших проявах його душі. Цілість образу Коваля, у виконанні Степана Шкурата, хвилює нас і вражає своєю досконалістю.

Тому що цей актор — Степан Шкурат — обов'язково мусить бути прикладом для інших, ми приділили йому більше уваги й рядків.

Молодий козак Степан — головна постать п'єси. Це — надзвичайно тяжка роль, — тяжка складністю образу Степана. Вона, ця роль, може бути під силу тільки обдарованому, з розвиненим хистом акторові, що має в своєму розпорядженні багато фарб для змалювання внутрішнього змісту образу Степана.

Ми не хочемо відмовити актору Хоменку в мистецькому хистові. Не маємо також на меті сказати, що ця роль надто висока для його зросту. Але ми не можемо вважати цю роботу за закінчену.

Степан у актора Хоменка змальований майже однією емоційною фарбою — це суцільна туга, однакової температури й сили. Через цю бідність внутрішнього трактування образу виникли й обмежені інтонаційні засоби — Степан в кожній сцені мало не плаче. Замість козака Степана за Кропивницьким, вийшов просто закоханий юнак — переважно плаксивий і вольово хисткий.

У актора Хоменка є змога і всі дані удосконалити й збагатити свою працю.

Образ Ярини у виконанні Хоменко Л. поданий глядачеві легко й правдиво. Щирість і переконливість супроводять її скрізь, як що забути великою мірою схематичну сцену зустрічі з Степаном в останній дії, — тут актриса в дечому не повірила сама собі, а тому й нас не переконала повністю.

Кобзар Недобитий у актора Богдановича М. К. вийшов несподівано моложавим, — не допомогли ні сиві вуса, ні хода, ні слова, що він „не має сили тютюну стерти".

Хочеться бачити кобзаря Недобитого старішим за Коваля, — тоді і всі його вчинки (подорож на Січ, а особливо — визволення козаків з неволі) зазвучать зворушливіше, стануть ще більш героїчними. Це буде також ближче до тлумачення цього образу Кропивницьким.

Скоробогатському К. автор дав багатющий словесний матеріал. Коли втратити пошану до цього матеріялу й обережність поводження з ним, то тоді дуже легко загубиться чуття міри й неминуче прийде пересол. Щось близьке до цього получилося у актора на другому спектаклі. Застерігаємо Вас, пане Скоробогатський, від цього найнебезпечнішого лиха для ролі Неплюя. Свою удачу треба удосконалювати, а не псувати.

Сказане повною мірою стосується також Шкурата Миколи, що виконує роль козака Опари.

Кілька слів про грим інших дієвих осіб і про масові сцени.

Чому така несміливість і самообмеження в гримові й костюміровці? Адже для цього можна знайти багатющий матеріал і зразки для прикладу й наслідування. Одне тільки панно „Запорожці", що знаходиться у театрі, може дати велику поміч, особливо щодо гриму.

Масові сцени у „Невольнику" ще потребують великої праці. Особливо безпорадна сцена на Січі — момент виступу козаків на ворога. В найвідповідальніший момент дехто з масовки просто никає по сцені, не рахуючись, очевидно, ні з режисером, ні з автором, ні з глядачем. Це дуже шкодить „спектаклеві".

Співи, на нашу думку, без шкоди спектаклю, без гріха проти автора, можна трохи скоротити.

Театр має великі можливості — їх треба покликати до життя і віддати глядачеві.

Художньому керівництву при відшуканні „репертуару слід завжди мати на увазі, що театр люблять відвідувати наші визволителі — представники Німецької Армії.

Лука Ляшенко.

Культурна творчість у Великонімеччині

Жиди мали дуже шкідливий вплив на культурне життя народів. Особливо це виявилося в Німеччині — в добі перед приходом до влади націонал-соціялістів. Спритно використовуючи те, що широкі маси недостатньо розуміли засаду „свободи мистецтва", жиди довели до того, що мистецтво цілком виродилось, і взагалі всі галузі культурного життя були затруєні.

Цей негативний вплив не оминув і театру. Але для націонал-соціялістичної держави культура — це справа цілої нації. Тому націонал-соціялістична влада видала закони, якими з мистецького життя усунено шкідливі елементи, а цінним силам дано змогу творчо працювати. Отже не дивно, що завдяки новим реформам в окремих галузях культурного життя в Великонімеччині театральне мистецтво теж розквітло і почало служити трудящому людові, духово збагачуючи й прикрашаючи його життя.

Ось сцена з безсмертного „Фавста" Гете. Відомі артисти й артистки показують глядачеві свій високий драматичний хист. Кількість відвідувачів щоразу зростає, що свідчить про тісний зв'язок німецького народу зі своїми артистами.

Дремлюча інфекція

Багаточисленними спостереженнями видатних учених було встановлено, що люди, які перехворіли деякими заразними хворобами, удруге на них не захворюють, тому що в їхньому організмі виробляється несприйнятливість (імунітет) до даної хвороби. Так, на шкарлатину і на віспу хворіють один раз в житті. При інших заразних захворюваннях одержується тимчасова несприйнятливість і можливі повторні захворювання (на брюшний, висипний тифи і дифтерит хворіють повторно). Деякі ж заразні захворювання зовсім не утворюють несприйнятливості, і на ці хвороби в одному піднемію хворіють по два—три рази (грип, ангіна). Нарешті, значна кількість спостережень довела, що в порожнинах і органах людського тіла можуть знаходитися мікроби заразних хвороб, при чому носії цих мікробів, не захворюючи на ці хвороби, можуть заражати ними оточуючих (брюшний тиф, дифтерит). Бацилоносій звичайно і не підозрює, що він є небезпечний для оточуючих і може сам стати жертвою цієї інфекції. Раніш вважали, що бактерії, які попали в організм через дихальні і травні шляхи, а також через шкіру і рани, гинуть під впливом боротьби клітин організму і виділяються з нього. Однак спостереження багатьох военно-польових хірургів, в тому числі і головного хірурга армії Наполеона—Ларрея, показали, що кулі, осколки снарядів і клапті одежі з бактеріями, які попали разом з ними в тіло людини, можуть обростати сполучно-тканинними капсулами, а через роки і десятки років в цих місцях під впливом ушибу або операційної допомоги можуть ожити ці бактерії, що знаходились в прихованому, дремлючому стані, викликаючи також захворювання, що часто закінчується смертю хворого.

Таке перебування в порожнинах і тканинах людського тіла мікробів, коли вони нічим не проявляють своєї присутності, ми іменуємо прихованою, дремлючою інфекцією. І хоча прихована, дремлюча інфекція і не викликає почуття хвороби, однак вона створює деякі зміни в організмі. Ці зміни іноді можуть бути настільки незначними, що виявляються або променями Рентгена або після розтину померших від іншої причини. З'ясую прикладом. В лімфатичній залозі або в незначній ділянці легенів є туберкульозний осередок, який нічим не дає про себе знати і може бути виявлений або Рентгеновським дослідженням або щепленням туберкуліну (реакція Пірке).

До мікробів, які можуть знаходитись в організмі в прихованому, дремлючому стані відносяться стафілококи, стрептококи, паличка туберкульозу, столбняку і газової гангрени, гонококи, дифлококи й інші. Ці мікроби часто живуть в організмі людини й тварин з моменту народження, не викликаючи ніякого неприємного почуття й ніяких ознак хвороби. Місце перебування їх в організмі може бути найрізноманітніше—їх знаходять в носо-глотці, в дихальних шляхах, в шлунково-кишковому тракті, в лімфатичних залозах, на шкірі, в кістках і суглобах, в рубцах після бувших поранень і операцій. Ця дремлюча інфекція нічим не виявляє своєї присутности, але буває людина захворіє на випадкову хворобу, застудиться, промокне або перевтомиться, забє місце бувшого поранення чи операції, як дремлюча інфекція спалахує і перетворюється на грізну пожежу. Таким чином захворювання на крупозне запалення легенів, ангіну, гострий ревматизм, післятифозні септичні захворювання, фурункульоз і ін— всі ці захворювання є наслідок оживлення прихованої інфекції в організмі, яка спалахнула під впливом послаблення захисних сил організму через застуду, промокання, голоди і ін.

Багаточисленні спостереження і дослідження під час попередніх воєн довели, що в ранах здебільшого знаходяться всілякі бактерії, але не завжди вони викликали характерні для них захворювання, а набираючи властивості дремлючої інфекції. Після ж вилучення куль, осколків снарядів і омертвілих частин кісток, іноді через десятки років, ця дремлюча інфекція оживала з страшною силою і призводила не лише до тяжких наслідків, але й до загибелі хворого.

До якого ж висновку слід прийти з даної статті? Тому що дремлючої інфекції не можна відчувати, її не завжди можна определити, то невже слід відмовитись від операційної допомоги і тим погіршити свій стан? Ні, висновок треба зробити інший. Хворий. Розповідаючи лікареві про свої попередні захворювання, не повинен затаювати про деякі неприємні моменти з свого життя. Навмисне чи ненавмисне затаювання попередніх захворювань дуже часто спрямовує лікування не на правильний шлях, а хірурга може поставити в таке становище, що з дремлючою інфекцією він може зустрінутись негадано, непідготовленим до боротьби, а значить може й програти. Якщо ж лікар добре обізнаний про попередні захворювання пацієнта, то в його розпорядженні може бути досить засобів довести небезпеку зустрічі з дремлючою інфекцією до мінімуму.

Лікар БЕРЕСТОВСЬКИЙ.

Мовні недоречності

І. Дуже часто можна почути таку фразу: „Він страждав безвинно". Значення цього речення таке: людина без вини (несправедливо) страждала. Але значення слова „безвинно" зовсім не відповідає значенню речення, бо викликають ніякого неприємного почуття й ніяких ознак хвороби. Місце перебування їх в організмі може бути найрізноманітніше—їх знаходять в носо-глотці, в дихальних шляхах, в шлунково-кишковому тракті, в лімфатичних залозах, на шкірі, в кістках і суглобах, в рубцах після бувших поранень і операцій. Ця дремлюча інфекція нічим не виявляє своєї присутности, але буває людина захворіє на випадкову хворобу, застудиться, промокне або перевтомиться, забє місце бувшого поранення чи операції, як дремлюча інфекція спалахує і перетворюється на грізну пожежу. Таким чином захворювання на крупозне запалення легенів, ангіну, гострий ревматизм, післятифозні септичні захворювання, фурункульоз і ін— всі ці захворювання є наслідок оживлення прихованої інфекції в організмі, яка спалахнула під впливом послаблення захисних сил організму через застуду, промокання, голоди і ін.

Багаточисленні спостереження і дослідження під час попередніх воєн довели, що в ранах здебільшого знаходяться всілякі бактерії, але не завжди вони викликали характерні для них захворювання, а набираючи властивості дремлючої інфекції. Після ж вилучення куль, осколків снарядів і омертвілих частин кісток, іноді через десятки років, ця дремлюча інфекція оживала з страшною силою і призводила не лише до тяжких наслідків, але й до загибелі хворого.

До якого ж висновку слід прийти з даної статті? Тому що дремлючої інфекції не можна відчувати, її не завжди можна определити, то невже слід відмовитись від операційної допомоги і тим погіршити свій стан? Ні, висновок треба зробити інший. Хворий. Розповідаючи лікареві про свої попередні захворювання, не повинен затаювати про деякі неприємні моменти з свого життя. Навмисне чи ненавмисне затаювання попередніх захворювань дуже часто спрямовує лікування не на правильний шлях, а хірурга може поставити в таке становище, що з дремлючою інфекцією він може зустрінутись негадано, непідготовленим до боротьби, а значить може й програти. Якщо ж лікар добре обізнаний про попередні захворювання пацієнта, то в його розпорядженні може бути досить засобів довести небезпеку зустрічі з дремлючою інфекцією до мінімуму.

Лікар БЕРЕСТОВСЬКИЙ.

Зоогігієна

Тримати в чистоті тіло тварин, їхні приміщення, годівниці та корита, з яких тварини їдять та п'ють воду — визначає дотримуватись зоогігієни.

Науково доведено, що коли дотримуватись правил зоогігієни, тварини краще засвоюють їжу і витрачається її значно менше, відсотків на 30.

Коли тримати в чистоті шкіру тварин, зберігається не лише здоров'я тварини, а й зменшується у тварин нахил до хворобливости та зараження нашкірними паразитами (воші, коростяні кліщуки).

Всім, хто має тварин, хто доглядає за ними, треба додержуватись правил зоогігієни та негайно подбати за придбання шеребниць, щіток, щоб чистити тварин.

Відділ промисловості та МРСС повинні подбати про виготовлення та широкий продаж цих нескладних, але вкрай потрібних приладь.

Ветлікар Бондаренко.

Наказ

В зміну попереднього наказу про припинення руху для населення, у зв'язку з потребами виробництв в грудні, січні та лютому рух починається з 5 год. ранку замість 6 годин та 5 годин 30 хвилин.

МІСЦЕВА КОМЕНДАТУРА.

Наказ

Всім українським поодиноким особам або установам заборонено самому або через кого-небудь установити телефон або знову відкривати цивільну телефонну сітку. Кожен раз треба взяти на те дозвіл в Місцевій Комендатурі. Особи, що не виконуватимуть цього наказу, будуть суворо покарані.

МІСЦЕВА КОМЕНДАТУРА.

Оголошення

Паспортний відділ Міської Управи доводить до відома населення міста Ромни, що, в зв'язку з Різдвяним святом 25 грудня, видача тимчасових посвідчень (паспортів) на 1943 рік призкорена і проводитися кожного дня при розрахункових конторах в такому порядку:

За початковими літерами прізвищ: А, Б, В, Г, Д, Е, Ж, З, І, К Н, О, П, Р, С,Т,—21, 22, 23, 24 грудня включно—18 19, 20 грудня. Л, М, ян. Особам, прізвища яких починаються на літери У, Ф, Х, Ц Ч, Ш, Щ, Ю, Я—після свят—28 та 29 грудня.

Український музично - драматичний театр ім. Леонтовича

18—19 грудня Тобілевич І.

„Паливода XVIII століття"

Жарт на 4 дії.

20 грудня рано початок о 2 год дня

Котляревський

„НАТАЛКА ПОЛТАВКА"

Опера на 3 дії. Муз. Лисенко

Режисер Богдановичъ М.

20 грудня ввечері початок о 5 годині

Концерт ансамблю

під керівництвом

С А В І Н А А. І.

В буденні дні вистави починаються о 5 год 30 хв. вечора, а в неділю — о 5 год. вечора.

При залізничній поліклініці ст. Ромен ВІДКРИЛИ ПРАЦЮЄ новий

відділ електро-водолікування

з 7-ми год. ранку до 4 х год. дня.

Хворих можуть направляти лікарі міста; із сел—лікарі та фельдшери. Крім того хворі можуть сами звертатися в залізничну поліклініку.

Апаратура працює така:

1. Торакс на 6 ламп;
2. Солюкс великий;
3. Солюкс малий;
4. Ванна сухоповітряна ножна;
5. Ванна пояснична;
6. Кварцова лампа;
7. Д'Арсанваль місцевий (на голову гребінець, на область серця, гінекологічні хвороби та інш.);
8. Гальванізація;
9. 4-х камерна ванна з гальванізацією;
10. Ванни загальні;
11. Ванни солоні з води, яка добувається в м. Ромні.

Зубний лікар приймає хворих на зуби з міста та з сел; тут же є другий зуботехнічний кабінет, що виробляє штучні зуби.

Лікування хворих, крім залізничників та їх родин, надається за плату.

Адміністрація.

Учительство, Райуправа та Інспектура освіти Талалаївського району

висловлюють своє щире співчуття родині з приводу смерти завідувача Рогинської школи, старого педагога —

ГРИГОРІЯ САВИЧА НЕСТЕРЕНКА,

що сталася 10 грудня.

Тираж 10.000 прим. | (U 5) | Друкарня газети „Відродження", м. Ромен, № 1582. | Відповідальний редактор Л. ЛЯШЕНКО.

ВІДРОДЖЕННЯ

Виходить двічі на тиждень

№ 97 (107) Ромен. Четвер, 31 грудня, 1942 року. Орган Роменської Міської Управи

Ціна 1 крб.

З НОВИМ РОКОМ! НАВІКИ СЛАВА НІМЕЦЬКОМУ ВОЯКОВІ, ЩО ЗДОБУВ НАМ ВОЛЮ І ТВЕРДО СТОЇТЬ НА СТОРОЖІ ЛЮДСЬКОГО ЩАСТЯ НА ВСІ РОКИ! З НОВИМ РОКОМ!

Ворог знову втратив 15 кораблів на 85.000 брт.

З Головної Квартири Фюрера, 29 грудня 1942 р.

Верховне Командування Німецьких Збройних Сил повідомляє:

В районі Терека заломились місцеві атаки совєтів Німецькі та румунські війська, зразу ж перейшовши до контратаки, викинули ворога з його позицій і знищили при цьому багато панцерників.

Між Волгою та Доном та у великій луці Дона знову в завзятих оборонних боях відбито ворожі атаки. Знищена одна, кілька днів тому оточена, ворожа група. За час з 24 грудня тут при підтримці авіації знищено або здобуто 65 панцерників, 30 гармат, численну важку та легку піхотну зброю та інше військове спорядження, взято велику кількість полонених. Криваві втрати ворога перевищують це в багато разів

Під час оборонних боїв у великій луці Дона особливо визначилась італійська дивізія „Юліа".

На південний схід від Ільменського озера ворог продовжував свої атаки при підтримці сильного артилерійського вогню та панцерників. Вони були відбиті з великими втратами для ворога. Знищено 34 совєтських панцерники.

На далекій півночі авіація бомбардувала важливі вивантажувальні вокзали на Мурманській залізниці.

В Тунісі відбито місцеві наскоки ворожих розвідчих з'єднань. З'єднання авіації знищили багато панцерників та автомашин. 5 бр танських літаків збито в повітряних боях, один власний літак пропав безвісти.

Як було подано в надзвичайному повідомленні, німецькі підводні човни протягом двох днів переслідували одну валку кораблів, що плила з Англії на південь, і минулої ночі розбили її в повторних атаках. Потоплено 15 кораблів на 85.000 брт., а також один винищувач та одна корвета з конвойної охорони, ще 3 кораблі стторпедовані.

Короткі повідомлення

П. С. Мадрид. Один іспанський поштовий пароплав взяв на борт 88 чоловік команди аліянтського торговельного корабля, що був потоплений біля марокканського узбережжя.

П. С. Амстердам. Британське адміралтейство повідомляє про втрату британського форпостного човна „Честер", після того, як за день перед цим воно повідомило про втрату мінооочищувального човна „Кромер".

П. С. Лісабон. Одна канадська корвета доставила на Канадське східне побережжя майже 200 ч. потерпівших з декількох стопрепедованих в Атлантійському океані канадських торговельних кораблів.

П. С. Стокгольм. Британське адміралтейство сповіщає про втрату англійського винищувача „Нептюн".

Очищення Франції від жидів

П. С. Віші. Нові мироприємства проти жидів у Франції являють початок широкого очищення Франції від жидів,—пояснив французький комісар по жидівському питанню. Недавно запроваджені заходи проти жидівства слугують меті відокремлення жидів від французького народу.

З Головної Квартири Фюрера, 28 грудня 1942 р.

Верховне Командування Німецьких Збройних Сил повідомляє:

В Терській області ворожі атаки знову відбито. При цьому та підчас вчорашніх успішних оборонних боїв між Волгою та Доном та в великій луці Дона знищено 59 совєтських панцерників. Сильними нальотами авіації, в яких брали участь також з'єднання італьянських та румунських літаків, ворогові знову завдано великих втрат.

На середньому відтинку фронту відбиті місцеві атаки на німецькі позиції. На південний схід від Ільменського озера ворог знову атакував. Не зважаючи на те, що він проводив свої атаки при підтримці великих артилерійських та панцерних сил, його було відбито в завзятих боях, подекуди протинаступом.

На фронті Льодовитого океану стрімкоспадні літаки успішно атакували портові споруди на півострові Рибачому та в Мурманську.

В Лівії значніша обопільна розвідча діяльність. В Тунісі відбиті місцеві атаки ворога проти наших передових бойових пунктів та контратакою здобуто нові терени. Сильні з'єднання авіації, атакуючи в стрімкоспадних та приземних льотах, завдали ворогові тяжких втрат.

Європа кличе нас!

Під німецьким захистом в 1943 році

П. С. Для пізнішого часу залишиться цілком з'ясувати останні таємні зв'язки між військовими планами плутократів та большевицькою змовою проти Європи. Але одно знаємо ми вже сьогодні, що в обох таборах, як в Лондоні та Вашінгтоні так і в Москві було жидівство, яке хотіло шляхом цієї війни побудувати свою панування над народами нашого континенту. Бо все, що було протягом років заплановано та підготовано в Англії та в Сполучених Штатах Америки та передуєім в Совєтському Союзі, слугувало одній меті жидів—придушивши Німеччину, захопити в свої пазурі Європу. Якби Адольф Гітлер своєчасно не вдарив на Сході і, таким чином, не вибив найважливішого члена з ланцюга жидівської змови проти Европи, тоді б з тюрми народів Совєтський Союз став би величезною тюрмою Европи. Тоді стали б господами жиди, з їх необмеженою брутальністю проти інших народів.

Як міцно сиділи в сіллі жидівські елементи в Совєтському Союзі та як далеко зайшло поневолення робітників, селян та городжан, це може цілком ясно оцінити лише той, хто знав іншу Європу, Європу по цей бік колишнього совєтського кордону. Неуявна бідність населення, знижений життьового рівня в Совєтському Союзі, безприкладний занепад всього, що робить життя взагалі вартим—це було накинуто жидами з садистичною радістю та сатанинською зненавистю народам на сході Европи. Звичайно, хто виріс за цих обставин і від самого дитинства нічого не знав крім голода, нужди та злиднів, той можливо вже так пристосувався, що більше не усвідомлює свого гідного жалю становища, як людини та европейця. Але хто, як напр., естонці, латиші та литовці після двадцяти років господарського розквіту та підйому протягом лише короткого року відчули на власному тілі „благословення" большевизму, той знає, що він втратив зі вступом совєтів літком 1940 року. І сьогодні він знає також добре, що йому зі звільненням німецькими військами вдруге подаровано життя. Якщо Німеччина в боротьбі за забезпечення континенту та сохранність европейського культурного обличчя взяла на себе провід та основний тягар цієї важливої для долі справи, то це на тій основі, що вона покликана до цього й відчуває себе достатньо сильною виконати це завдання. При цьому коли не доміркувався від своїх союзних товаришів та від народів, що стоять на її боці, будь чого, чого вона є ма фактично не має наміру робити. Для неї в цій боротьбі так дорогоцінна власна кров, також так цінна вона для неї у дружніх нації. В цій війні за всяку ціну уникають на боці Держав Осі непотрібних жертв. І саме тому, що це так є, завоювало собі грунт почуття европейської солідарності. З ким б'ється проти спільного ворога німецький воїн, все рівно де, всюди він є й залишається товаришем своїх братів по зброї, ризикує за них своїм життям і найтяжче бере на себе.

Якщо в Европі була коли свідомість спільно вирішувального завдання—так це

(Закінчення на 2-й сторінці).

З Новим роком!

Сіем жито, посіваєм,—
З Новим роком поздравляєм!..

В новім році ми бажаєм
Геть закінчити війну,
В свою рідну сторону
Повернутися воякам,—
Соколятам і орлятам,—
Що з Німеччини прийшли,
Щастя, долю принесли.
А в Берліні, у столиці,
Щоб під небом, на дзвінниці,
Посилаючи привіт,
Замаячив на весь світ
Прапор з свастикою дивний,
Прапор волі, правди, миру.
І щоб Фюрер Адольф Гітлер,
Всього світу визволитель,
Горя, лишенька не знав,
Всім у світі керував,
Долю дав усім щасливу...
На майбутню щоб злицу
В Європейську столицю
Зібрались брати й сестриці
Зерном добрим засіяти,
Славу Гітлеру співати!..

Сіем жито, засіваєм,—
З Новим роком поздравляєм!

Василь Вільний.

Европа кличе нас!

Під німецьким захистом в 1943 році

(Закінчення)

сьогодні. Кожен знає, про що йде справа і, що за ставку, за яку б'ються в цю війну, ніякі жертви не здаються високими. Особливо тут на Сході справа йде більше ніж про військову поле́міку з супротивником, що був озброєний дозубів. Ця війна вирішується не лише зброєю та обсягом потенціалів озброєння та харчування. Вирішальним також є духовне падіння большевиньких ідей само по собі. Народи, які вже розучились або забули, що це значить жити, відірвані від отруйного подиху совєтського режиму і стоять сьогодні на порозі свого майбутнього, яке зветься Европою. Вони, яким до цього часу загрожував лише бич сталінського державного апарату, що поглинає людину, знову тепер можуть рухатись, діяти, працювати, зважувати та прикладати рук до відбудови батьківщини.

Хоч спочатку—це завдання військового господарства, що провадить їх рішення. Але як до багато чого, що не стоїть в безпосередній залежності з явищами властивими війні, вже приступили. Як в мозаїчній роботі, знесені сьогодні камінчик до камінчика, вже іноді виявляють навіть цілі контури майбутньої реальності. І сяючи над цими незаперечливими початковими успіхами, передвісниками упорядкованого та планового, нового будівництва стоїть все переважаюча реальність, що **большевизм з його жахом ніколи більша не повернеться**. Одночасово цим назавжди усувуто примару большевицької відплати, яка в перші місяці після звільнення населення перешкоджала справжній радості та належній ініціативі та участі у відбудові. В областях, що лежать за фронтом та взяті німецькими солдатами від сей захист, більше ніколи більше не зможуть створити своє панування.

Хто ще по цю сторону зводить рахунки з буршами по ту сторону фронту, той не повинен про це багато говорити, а добровільно зі зброєю в руках приймати участь, щоб покінчити з большевизмом. Бо одно є твердо встановленим: чим більше стає в ряди цього фронту проти Сталіна, чи то зі зброєю в руках, чи то на фабриках на батьківщині, в сільському господарстві та на виробництві, тим швидше наближається кінець большевицької світової чуми. І без цього безсумнівно, що совєти не зможуть нас подолати. Але чим раніш зникне цей порушник миру, тим раніш визволені східні області наберуть також мирного вигляду. При цьому не буде ніякого повороту до часів перед 1941 р., бо це б дорівнювало поступу назад. Вперше тоді по-справжньому задроваджений процес прирівняння до европейських життьових та господарських форм пережите безпосібний підйом. Хто знає, як Німеччина показує своїх синів у солдатському убранні й разом з тим, як по-товариському, на рівних засадах поводиться вона з вояками союзницьких народів і цінує їхню участь, лише той може зрозуміти як пізніше розвинеться ця відбудова. Захист, який вже сьогодні забезпечений в особливій мірі кожному, що віддається всіма силами відбудові країни й, таким чином, знищенню большевизму, сприяє всім тим, які хотять з власних прагнень забезпечити місце в житті, на яке вони мають не лише претенцію, а й право. Коли ця свідомість, цей дійсно революційний переворот в протилежність большевицький зрівняльщі та зн'язаності колись здійсниться для всіх, тоді можна сказати, що звільнені області знову знайшли духовний контакт з Европою. Щоб цього досягти—вперед під Німецьким захистом в 1943 році!

Дешева утіха

Президент Рузвельт та містер Черчіль до засмученого Сталіна: „Ось, любий товаришу Сталіне, наша обіцяна корабельна валка".

Вечір радости

Нарід знову вільно виявляє свої релігійні почуття, він знову справляє свої чудові обряди і звичаї.

Це ще раз можна було побачити на святому, передріздв'яному вечорі у військовій частині Н.У.О. 788.

Гостинний господар вечора Оберцальмайстер п. Шпісс з своїми колегами радо зустрічає гостей. А гості — це українці, що працюють у цій військовій частині, — вантажники та інші робітники,—працьовиті українські хлопці та дівчата.

Святково, чисто в невеличкому приміщенні... В кутку пишна ялинка вибликує своїм вбранням, на ній миготять чарівними вогниками свічечки... А в центрі — великий портрет Фюрера, німецьке знамено зі свастикою,—як символ надії, певности, перемоги.

Урочиста тиша... Святковий настрій...

Щиро, від усього серця вітає гостей Оберцальмайстер п. Шпісс з святом любови і миру.

— На фронті ще йде жорстока боротьба. Наш обов'язок — гарна праця. Вона допоможе фронтові швидше добити ворога. Я дуже радий,—говорить п. Шпісс,—що українці є дуже гарні робітники. За це моя велика їм подяка.

Громом оплесків, хвилею радости зустрічають присутні ці слова.

— Не забувайте про тих, —говорить далі п. Шпісс, —хто дав вам цю волю, хто проливає кров за краще майбутнє.

В глибокій тиші вшановують присутні пам'ять полеглих героїв...

І знов хвилею радости зустрічають присутні майже кожне слово ефрейтора п. Міхаеля. В його словах відчувається велика любов і велика пошана до працьовитих українських робітників.

— Будьте горді, що ви працюєте у військовій частині, будьте горді, що ви допомагаєте Німецькій Армії. Будьте чесними, гарними робітниками! Чесність перемагає все!

Голоса Міської Управи п. Андрієвський С. П., що був дорогим гостем на цьому вечорі, не може стримати своєї радости за своїх земляків-українців, які відзначилися гарною працею й дістали подяку від Німецького Командування.

— Я дивлюся на вас і вітаю вас радію,—говорить Степан Петрович до вантажників-українців частини 788.

Вже понад 15 місяців ми працюємо під керівництвом Німецького Командування, і почуваємо на собі їхне щоденне піклування. Ми забезпечені працею і маємо кусок хліба, — він для нас забезпечений. Нам не доводиться простоювати та давитись в величезних чергах за куском хліба,— а це ж було в совєтському „раю".

А чи могли ми хоч подумати в тому „раю" про Різдво, чи інше яке релігійне свято? Ні й ще раз —ні. Розпеченим залізом большевики випалювали в народі релігійні почуття.

Та страшне минуле вже ніколи не вернеться. Сьогодні тут ми вільно зустрічаємо Різдво Христове.

Як радісно чути від представників Німецького Командування, що ви гарні, чесні робітники. Будьте такими ж і надалі.

— Слава Гітлеру!

— Слава Німецькій Армії!

— Слава Німецькому Народові!

— Слава Україні!

Серед присутніх вирує невичерпна радість.

Хлопці й дівчата принесли подарунки представникам Німецького Командування. П. Шпісс вже не може вдержати в руках всіх пакунків...

Великий пакунок, прикрашений ялинковою гілечкою, п. Шпісс дарить п. Андрієвському С. П.

Хвиля оплесків, поздоровлень, радости...

Обдаровані всі робітники.

Робітники один за одним висловлюють свою подяку представникам Німецького Командування.

Вони говорять, вони хвилюються, обіцяючи бути ще кращими робітниками.

Так, це був прекрасний вечір,—вечір радости.

Василь Макаренко.

Лиха доля аліянтів на світових морях

Кілька літ тому англійці перші пустили в обіг формулу „бій на Атлантійському океані". Між іншим вони думають, що цей бій виграли вони, в дійсності ж досягли лише того, що тепер уже мова йде не про „бій на Атлантійському океані", а про „змагання на світових морях".

Розвиток його справді гігантичний. Спершу німецькі підводні човни опанували лише в морях навколо Англії Але минуло трохи часу і Середземне море стало теж терном операцій німецької підводної зброї. Вже на початку походу на Схід німецькі підводні човни продерлися в Північне та в Баренцеве море з метою перервати англійське та американське постачання Совєтському Союзові. Вступ США до війни поширив до гігантських розмірів зону змагань на Атлантійському океані. Німецькі підводні човни з'явилися перед берегами Північної Америки та в Карайбському морі. Але несподівани для ворогів Держав Осі не обмежилися далекими рейдами цих підводних човнів аж під самі американські береги. Восени цього року з'явилися німецькі підводні човни й біля Капштадту, а потім продерлися навіть до Індійського океану. Вони відважувались запливати на віддаль понад 11.000 кілометрів від своїх баз, шукаючи для себе коштовної цілі. В той час в опорному пункті німецьких підводних човнів на Атлантійському океані з'явився японський підводний крейсер, зустрінутий радісними овоціями.

Рішальними в цій війні були удари по постачанню противника, що безупинно зростали й набували для нього щодалі, то більш катастрофічного характеру. В жовтні 1941 року німецькі підводні човни потопили коло чверті мілійона брутто регістрових тонн корабельного складу противника. Після цього успіхи німецьких підводних човнів почали ще більше зростати. У січні цього року вони потопили 367.000 бр. тонн, у березні—584.960 брт., у травні—767.400 брт., а в вересні—769.200 брт. Не зважаючи на осінні шторми на Атлантійському океані, число потоплень майже не знизилося, бо протягом жовтня німецькі підводні човни знищили 700.000 брт. ворожих кораблів. Таким чином результати минулого року далеко перевищено.

Всі ці цифри свідчать про те, що війна на морі чим далі, тим більше розжевріється. З свого боку англійці та американці намагаються зменшити враження цієї катастрофи й подають фантастичні цифри збудованого тоннажу. Але хоч би не знати як силкувалися їхні кораблебні надолужати знищений тоннаж будівлею нових кораблів — їм не пощастить цього досягнути! Свідчень ворога про брак тоннажу, що паралізує ведення війни, є більше, ніж треба, а постачання необхідних сирівців до США, які здавалися колись такою силою, залишається й далі незадовільним.

За допомогою підводної зброї Держави Осі мають можливість, перекреслювати плани противника. При швидкому перевозі своїх військ йому доводиться дуже рахуватися з діяльністю німецьких торпед. Розміри її ростимуть чим далі, тим більше, а тому й небезпека для противника, який залежить від довозу, теж невпинно збільшуватиметься.

Море, що на протязі століть було підпорою англійського панування, тепер грозить проковтнути Англію.

[OAD, № 81].

До-хазяйському підготуватись до весни

Закінчується господарський рік. Хлібороб підсумовує наслідки своєї праці. Минають дні, але натомість приходять нові турботи про наступну весну, про урожай майбутнього року. Кожний розсудливий хазяїн думає над тим, як краще використати зимовий час, щоб усе в господарстві було впорядковано, щоб заздалегідь підготувати все необхідне для успішного проведення майбутніх весняних робіт. Роботи багато. Тяжка спадщина большевицького господарювання в колгоспах ще дається взнаки. В багатьох господарствах обмаль тягла, с-г інвентаря, збруї і транспорту. Треба подбати тепер про збільшення його, щоб зробити всі поля і набагато краще, ніж це робилося досі.

Наші Вельмишановні керівники Німецького с-г Управління вже здійснюють передбачене новим земельним законом перетворення громадських господарств на хліборобські спілки. По багатьох селах Роменщини селяни вже одержали землю та живий і мертвий с.-г. інвентар в особисте користування. В інших—одержать землю і будуть самостійно господарювати в наступному році.

Це велика честь—мати право хліборобa. Хліба це не гордість—вкладати в землю свою працю і знати, що від багатьох її плодів залежить не тільки добробут самого селянина, а й майбутнє цілої Европи.

Вам відомо, селяни-Роменчани, про жахливі роки голоду, спричиненого колективізацією і зв'язаним з нею руйнуванням господарства.

Цього ніколи не забуде ні одна селянська родина, з якої голод вирвав свої жертви. А хіба можуть селяни пробачити жидо-большевикам безкінечні тисячі безвинних жертв засланих до далекого Сибіру, замордованих у в'язницях.

Примара голоду ніколи більше не повернеться, бо селянинові знову повернено його землю, і він працює тепер за проводом Німецьких с.-г. керівників. Жидо-большевики, втікаючи з Роменщини, спалили багато хліба. Німецькі с.-г. керівники потерпілим селянам дали допомогу навіть в час воєнних дій.

Перед Вами, селяни, відкриті всі шляхи до справжнього заможнього життя, яке залежить тепер від Вас. від Вашої чесної праці на своїй землі.

Свідома дисципліна, дружно організована праця в тимчасовому громадському господарстві є найважливішою передумовою перетворення його на хліборобську спілку.

Чи можна довірити землю такому селянинові, який, скажемо, недбайливо доглядає худобу в громадському господарстві, і вона стоїть голодна, по коліна в гною, селянину, в якого машини та інвентар ржавіють під снігом, селянину, упряжжю, абияк зв'язаною мотузками або у якого в громадському дворі гній розкидано по всій обороні.

Для того, щоб підняти наше напівзруйноване с.-г. Роменщини до рівня сільського господарства Великонімеччини, звертаю увагу агрономів, старост громадських господарств та товариств по спільній обробці землі та всіх селян на проведення таких агромірроприємств.

Гній

Весь наявний гній мусить бути вивезений в поле для схоронення його в бунтахгноярках, утоплуючи його. Гній вивозити по мірі накопичення в приміщенні і біля приміщення під такі технічні культури: картоплю 50 % та пари Одноразово завезти відповідно плановой рознарядки всі мінеральні добрива під цукровий б ряк зі станцій Роменн, Біловід і Талалаївки.

Снігозатримання

Снігозатримання провести повністю—по озимині, багаторічних травах, на площах під картоплю і на 50% по орних землях. Снігозатримання провадити за допомогою щитів, розставляючи у полі на 8—10 метрів між рядками. Для більшої стійкості їх становлять парами, прихиляючи один до одного. На гектар потрібно 1500—2000 штук при довжині 1,5—2 метра кожний.

Можна застосувати спосіб утеплення озимих посівів, корки. Найбільш придатна для цього стара солома, яку розкладають рівном рно по полю (близько 1,5 тонни на гектар) у дні відлиги для того, щоб вона не здувалася вітром і примерзала до землі. Досвід з цим матеріялом. (Лозівський район, Дніпропетровської області) дав добрі наслідки, урожай озимої пшениці збільшився на 5,8 цнт. з гектара.

Цей спосіб вартий особливої уваги в умовах степу півдня України, де часто спостерігається або недостатність снігу або недостатність товщини його покрову і здування вітром.

Невідкладні завдання

В січні місяці—перевірити повністю весь наявний посівний матеріял на с.-г. здібність (чистоту та , схожість) в К.-Н. лабораторії і в цей період довести до кондиції по чистоті через очистку на сортівницях, тріерах.

Одноразово провести обмін сортового посівматеріялу на не сортовий всередині районів та між районами нашого повіту. Вести особливо ретельний догляд за посівматеріялом і картоплею. Всяке безгосподарне поводження буде карається.

Достатню кількість виготовити збруї для коней, хомути, шлеї та ярма для волів і, особливо, корів. Найкраще виготовляти ярмо з липи. В крайньому-ж разі можна використовувати й добру суху (без сучків) березу та вербу. Виготовляючи ярмо, треба звертати увагу на те, щоб частина ярма, яка тисне тварині на карк, була абсолютно гладенька, без будьяких нерівностей та сучків. Підгорля можна виготовляти з будьякого сухого матеріялу, домагаючись тільки його легкості. Сноги і занози повинні бути міцні, тому найкращим матеріялом для виготовлення їх буде молодий гнучкий дуб або гледина.

Корів до роботи привчати так,—тепер на вивозі гною, а повесні поступово привчаючи на польових с.-г. роботах. Підбирати пари корів приблизно однаковими за віком, живою вагою (розвитком) та характером. До роботи корів привчати всіх, за винятком тих, що перебувають у стадії останніх трьох місяців тільності. Не слід брати в роботу корів і протягом 15 днів після отелення. Дібравши пари, їх слід привчати до упряжі поступово, на протязі 2—3 днів, по 2—3 години,—півтори години зранку і півтори години надвечір. Далі тривалість праці поступово збільшують з тим, щоб на 8—10 день тварини вже працювали з повним навантаженням. Годівлі корів, що використовуються на роботі, слід приділити виняткову увагу, бо без цього не звичні до роботи тварини можуть швидко втратити живу вагу і удій. В раціоні корів, що працюють, треба зменшити даванку грубих кормів, а збільшити — концентратів. Напувати їх слід не менше 3 рази на день. Дуже холодної води давати не слід, бо від цього можуть бути захворювання. При гарному догляді й правильній годівлі використання корів на роботі відбувається на удої тільки не в значній мірі.

Тваринництво

Треба провадити добрий догляд за худобою, вчасно годувати та напувати її, а також чистити. На час виходу в поле посилити корма, щоб тяглова сила була в гарному тілі. Коні в зимовий період запрягати чередуванням: день робить о на пара, другий — друга. Оскільки минулий рік дав в галузі тваринництва низьку продуктивність, в майбутній рік треба підвищити продуктивність тваринництва не менше як удвічі, а для нього вже зараз потрібно підготувати й провести всі мероприємства в галузі тваринництва: підготовити як слід корів до розтелення, які здебільшого розпочинаються по весні, вчасно та вміло запустить корів, налагодити годівлю, підготовити приміщення для розтелів та майбутнього молодняку. Молодих корів привчити до видою без підпуску телят. Цим раціонально буде використано молоко Подбати, щоб ні одна свиноматка не прогуляла, закінчити паруваня свиноматок для раннього весняного опоросу, щоб можна було одержати і другий приплід восени.

Конематки—цього року не повинно бути таких, які-б не дали хоч на майбутній рік приплоду. Для цього необхідно налагодити особливо ретельний догляд за кращими конематками, не пропустить ні одної охоти. Вже зараз підготовлять плідників відповідною годівлею, моціоном та доглядом.

Вівчарство—особливо доглядати як слід весняний приплід—ягнят, Організувати їм відповідну підкормку.

Не забудьте за **бджолородини**, щотижня перевіряйте омшаники, щоб дати вчасно відповідну допомогу кожній бджолородині.

Виготовлення возів

Вже зараз треба приступити до виготовлення нових возів, і коли немає заліза, кожне громадське господарство та товариство спільної обробки землі мусить виготовити до весни 5 возів дерев'яних та 3 саней, достатню кількість лопат і грабель для роботи вручну.

Наявний с.-г. інвентар відремонтувати і тримати в господарському стані виключно придатним для польових робіт.

Парникове господарство

В цій галузі негайно відремонтувати короби, рами та приступити до укладки перегною, з таким розрахунком, щоб в січні місяці вже провадити вигонку ранніх овочів—огірків, редиски, причому допомогтися від ложної рами—огірків по 10 кгр. Після вигонки овочів зразу приступити до вирощування розсади—капусти, помідор, махорки.

Садівництво

Садівництво має велике значення в житті людини, тому зараз треба подбати, щоб в лютому та березні місяцях всі плодоносні дерева були почищені та зроблені рани—очищати ножами та замазувати воскову пастою або охрою. По весні обкопати. Зараз зібрати всі гнізда залягаючих с.-г. шкідників. При таких мірроприємствах буде досягнуто врожаю плодів.

Тракторний парк

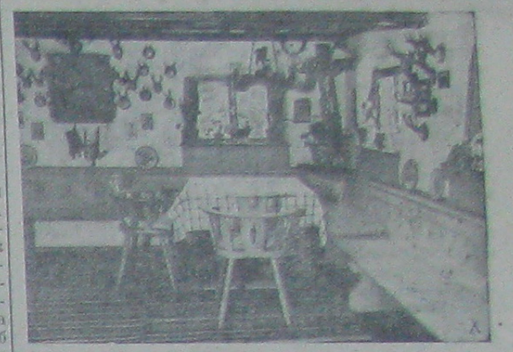
Тракторний парк необхідно підготувати до весни, щоб він приймав участь в с.-г. польових роботах. План виготовлення чурки закінчити в січні місяці повністю, тому що нам занаряджено трактори-газогенератори.

Німецьке Сільсько Господарське Управління чутливо відноситься до чесних працівників, які поповнюють і зміцнюють сільське господарство.

Нехай же Бог поможе Вам, селяни, скоріше повернути сільське господарство і одержати землю, с.-г. інвентар в особисте користування кожного чесного хлібороба.

Головний агроном Повітового с.-г. земельного управління
П. М. ПІДРІЗ.

Так живе німецький селянин

До перебрання влади націонал-соціялізмом німецьке селянство терпіло від жидівсько-марксівських махінацій так само, як і ввесь німецький нарід. Розкидані по різних організаціях, не маючи виразно визначеної хліборобсько-селянської мети, самі селяни не могли як слід покерувати своїм життям. Небезпеці, що загрожувала селянству, запобігла вже націонал-соціялістична влада, яка законом про державне прокарчування впорядкувала ринок збуту для продуктів селянських господарств, викоренивши спекуляцію та кон'юнктурні хитання. Націонал-соціялістична влада видала закон про охорону селянських господарств, який забороняє їх продавати, заставляти та роздробляти. Ожила селянська традиція. Німецьке селянство творить з цілим німецьким народом одну національну спільноту.

Змучений тяжкою цілоденною працею, німецький селянин знаходить одпочинок у своїй притульно устаткованій селянській кімнаті. Такі як ця та подібні селянські кімнати є в кожній німецькій селянській хаті.

На конференції лікарів

Минув майже рік від того дня, як почала свою роботу наукова конференція лікарів Роменської округи. За цей час відбулось вісім засідань. На них розглядались різноманітні теми, вибором яких керує, головним чином, л-р Берестовський, і треба відзначити, що кожна нова тема є надзвичайно цікавою і потребує детального розбору.

Так і 22 грудня 1942 р. на черговому засіданні конференції доповідь л-ря Броєловської про уразові кровотечі, зроблена дуже цікаво з демонстрацією хворих та препаратів, нагадала лікарям про те, що кожна жінка, у якої є хоч незначна кровотеча (тобто порушення менструального циклу), мусить бути надіслана у лікарню до спеціаліста.

Доповідь лікаря Кашевського про захворювання щитовидної залози була викликана тим, що на Роменщині в останній час спостерігається збільшена кількість хворих на зоб. Конференція прийшла до висновку, що необхідно при поліклініці вести облік всіх хворих з поразкою щитовидної залози, для чого утворити спец. комісію, в склад якої б входили: терапевт, хірург та невропатолог.

В найближчому майбутньому почнуть вивчати склад води та грунту на Роменщині, бо припускають, що причиною захворювання щитовидної залози є недостатня кількість йоду в воді та грунті.

Далі конференція заслухала звіт про роботу фарм. лабораторії, ініціатором створення якої був л-р Берестовський.

П. Шрамко доповів, що з початку свого існування лабораторія весь час удосконалювала своє виробництво і на сьогодні обсяг її роботи досить різноманітний, хоч все ж задовольнити всі потреби лікарів фармлабораторія ще не змогла. Тому пан Андріевський С. П. відзначив, що фарм. лабораторія повинна прислухатись до вимог лікарів і задовольняти їх в першу чергу. Разом з тим Голова Міської Управи зауважив, що заготівля лікарських рослин в цьому році була недостатня, а тому на майбутній рік треба підготуватися так, щоб не втратити жодного дня в період збору лікарських рослин.

Завідувач Райсанстанції л-р Мацнева в своєму виступі зазначила, що на сьогодні не помічається збільшення епідемічних захворювань, порівнюючи з минулим роком, що госпіталізація інфекційних хворих стоїть на задовільному рівні і лікування їх провадиться головним чином в медустановах.

Але все ж боротьба з паразитарними тифами на районах недостатня, бо не всі керівники по селах усвідомили значення бань та дезкамер, і п. Андріевський С. П. підкреслив необхідність негайно організувати хати-ночліжки для проходящих та бані по селах.

Спалах дифтерії, який почався в листопаді та грудні 1942 р., є можливість припинити шляхом антидифтерійних прищеплень дітям віком від 1 до 12 р. і в першу чергу школярам. Крім того в останні дні грудня одержано з Чернігова достатню кількість антидифтерійної сироватки для лікування дифтерії, яку розподілено по лікарням

Л-р Наріжна.

НАКАЗ № 254

по Роменській Міській Управі, від 15-го грудня 1942 року

При обстеженні пожежних дружин по селах Роменської округи Окрпожінспектором п. Приходько, встановлено: під час перевірки готовності до пожежної тривоги та під час дії на пожежах—дружини, які існують при старостатах сел, мають кращу підготовку та боєспроможність, ніж дружини, що існують при громадських дворах, а тому, щоб посилити боєспроможність пожежних дружин при старостатах, НАКАЗУЄМО:

§ 1.

Пожежний інвентар, що належить громадським дворам, передати сільуправам по балансовій вартості.

Штат людей, коней та кількість пожежного обладнання визначати в залежності від кількості дворів в сільуправах так:

Від 200 до 400 дворів—людей 10 чол., коней 4 шт.

Від 400 до 800 дворів—людей 13 чол., коней 5 шт.

Від 800 і більше дворів—людей 16 чол., коней 6 шт.

Пожежний інвентар передати згідно прикладеної до цього відомості.

§ 2.

Пожежну команду розташувати в центрі села на просторому місці, з метою вільного виїзду на пожежу.

§ 3.

Всім старшинам Райуправ та старостам сіл скласти кошторис на 1943 рік на придбання пожежного інвентаря, збудування пожежного сарая та вишки, придбання коней та їх утримання, а також утримання персоналу.

§ 4.

За утворення пожежних дружин та їх боєспроможність та за стан протипожежного інвентаря і взагалі за протипожежний стан села—відповідальність покладається на старосту села та Райпожінспектора.

Підготовчу роботу по утворенню пож. команд розпочати з 20 грудня 1942 року.

Шеф Цивільної Жандармерії Лейтенант СІМОН.

Керівник Повітового с.-г. Бюро Оберлейтенант ПОТРЦ.

Голова Міської Управи АНДРІЄВСЬКИЙ.

Окружний Пожежний інспектор ПРИХОДЬКО.

Фази місяця на 1943 рік

Друкуючи фази місяця на 1943 рік, доводжу до відома читачів, що фази обчислені мною двома засобами — графічним та математичним, що гарантує їх правильність (помилка може бути в окремих випадках не більше як на 4 години).

Місяці	1-а ЧВЕРТЬ ●		2-а ЧВЕРТЬ ☽		3-я ЧВЕРТЬ ○		4-а ЧВЕРТЬ ☾	
	Числа	Год.	Числа	Год.	Числа	Год.	Числа	Год.
Січень . .	6	11	13	16	21	10	29	07
Лютий . .	4	22	12	00	20	05	27	17
Березень .	6	09	13	19	21	21	29	00
Квітень .	4	21	12	15	20	10	27	07
Травень .	4	09	12	10	19	21	26	13
Червень .	3	00	11	03	18	05	24	20
Липень .	2	13	10	17	17	12	24	05
Серпень .	1	05	9	03	15	19	22	16
	30	20						
Вересень .	29	11	7	12	14	03	21	07
Жовтень .	29	00	6	19	13	12	21	02
Листопад	27	14	5	02	12	00	19	22
Грудень .	27	02	4	09	11	15	19	19

Учитель **О. Черницький.**

Обережніше з вогнем на новорічних ялинках

Встановлюючи новорічні ялинки, пам'ятайте таке:

Ялинки не слід ставити близько таких речей, що можуть легко зайнятися.

Електричне освітлення на ялинці треба доручати досвідченим фахівцям.

Не слід прикрашувати ялинку звичайною ватою, а лише азбестовою.

Не користуватись звичайним цигарковим папером для прикрас та для обгортання ілюмінаційних куль і лямпочок.

Не слід чіплять на ялинку іграшок з целюлоїду.

Ялинку, що з неї сиплеться ганця—ілюмінувати не слід.

Щоб запобігти висиханню гілці, ялинку треба зросити водою.

Під час проведення ялинки не допускати вбирання дітей звичайною ватою і іншими легкозаймистими речовинами.

Ілюмінуючи ялинку, треба бути обережним і на цей час необхідно мати близько ялинки воду, для гасіння можливої пожежі.

Брандмейстер м. Ромна ГАЛЬЧЕНКО.

Оголошення

Згідно розпорядження Сумського Обласного відділу Постачання—Роменським відділом постачання буде проведено облік населення м. Ромна, Засулля, Лозової та Процівки для видачі продуктових карток на січень 1913 року.

Облік та видача карток буде проведена з 2-го по 7 січня 1943 року за таким календарем:

Пункти видачі	Вулиці	Числа
Засулля		
Приміщення Сільуправи Мостова вул.	Мостова, Бардичів	2, 3 січня
	Пісок	4, 5 "
	Посьолок	6, 7 "
Приміщення поліції, Мостова вул.	Середова	2 січня
	Шепелівка, Горобцівка	3, 4 січня
	Оболонія, Лейнеччина	5, 6 "
	Хрести, Хуторець	7 січня
Приміщення школи Берегова вул.	Берегова	2, 3 січня
	Склярева, Яїчкова	4, 5 "
	Горбова, Клипачева, Слобідка Тищенкова	6, 7 "
Процівка		
Приміщення Сільуправи	—	2—6 січня
Лозова		
Приміщення Сільуправи	—	2—6 січня
По місту Ромну		
Приміщення паровозного депо, контори дистанції та контори нач. станції	Робітники, що працюють на залізниці	2—7 січня
Приміщення І розрахун. контори. Ріг вулиць Шевченківської та Мало-Манастирської	Мало-Манастирська з провул. Велика Манастирська	2, 3 січня
	Тюремна Площа, Чернихівська з провулк., Базарна та Микольська	4, 5 січня
	Пушкинська з провулк., Терноцівська, Лікарська	6, 7 січня
Приміщення цегельного заводу, був. Лінніка Вул. Українська	Українська	2, 3 січня
	Манафактурна, Закордонна, Казанська	4, 5 січня
	Суздальська, Огнівщина, Мало-Манастирський майдан	6, 7 січня
Приміщення ІІ розрахун. контори. Коржівська вул.	Бабаківщина, Могильська з пров.	2, 3, 4 січня
	Шевченківська гора, Поштовий та Міщанськ провулки	5, 6 січня
	Вознесенська з провулками	7 січня
Приміщення агропункту. Коржівська вул.	Коржівська з провулками	2, 3, 4 січня
	Полтавська з провулками	5, 6, 7 січня
Приміщення м'ятного заводу. Западинці.	Западинці з провулк.	2, 3, 4 січня
	Покровська з провулк.	5, 6, 7 січня
Приміщення ІІІ розрахункової контори Вул. Московська.	Московська	2, 3 січня
	Глинська	4, 5 січня
	Ново-Московська	6, 7 січня
Приміщення паливного складу. Новий базар.	Загребелля	2 січня
	Новолозівка: Залізнична, Визволення, Центральна, Н.-Левицького, Гоголівська	3, 4 січня
	Грінченка, Нова, Садова, Промислова, Короленка, Котляревського, Коцюбинського, Робітнича	5, 6 січня
	Леонтовича, Львівська, Сковороди	7 січня
Приміщення Міської Управи, відділ постачання (нижній поверх)	Панська, Шевченка	2 січня
	10 вересня (був. Рибна) з провулком	3 січня
	Аптекарська	4, 5 січня
	Всі громадяни, які не мали хлібних карток, або загубили такі, а також робітники та службовці, що мешкають в інших селах	6, 7 січня
Приміщення нафтопромисла, с. Засулля.	Всі робітники, що працюють на нафтопромислах с. Засулля.	4—7 січня

Громадяни, які не з'являться за одержанням карток без поважних причин до 8 січня, карток на січень не одержать, також не одержать дублікатів карток при утері.

При одержанні карток необхідно представити такі документи:

1. Домову книжку, паспорт-особову посвідку.
2. Метричні виписки на дітей до 14 років.
3. Хлібну та біржову картки.
4. Робітники та службовці—довідку з місця роботи на бланку, що видані для установ та підприємств відділом постачання.
5. Мешканці всіх сел, які працюють, подають довідку від сільуправи за формою бланку, що видані сільуправам відділом постачання.

Відділ постачання.

Оголошення

Роменська Міська Управа зобов'язує всі установи та підприємства, розташовані на терені м. Ромна, на балансі яких лічаться земля та будьякі будівлі або споруження,—надісаати до Міської Управи не пізніше 1-го січня 1943 року відомості згідно зразка, що мусять одержати в Міській Управі, 1-й поверх, кімната перша, а на майбутнє кожного першого числа надсилати відомості про зміни в будівлях або землі за минулий місяць; коли змін не було—відомостей надсилати не треба.

Міська Управа.

Тираж 10.000 прим. | (U 5) | Друкарня газети „Відродження", м. Ромен, № 1612. | Відповідальний редактор Л. ЛЯШЕНКО